

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 124, ЧИСЛО 6, П'ЯТНИЦЯ, 10 ЛЮТОГО 2017 РОКУ

1893

Vol. 124, No. 6, FRIDAY, FEBRUARY 10, 2017

\$2.00

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Однобока „справедливість“

Петро Часто

Українсько-польське взаєморозуміння, таке зворушливо щире і самоочевидне в гарячі дні української революційної зими 2013-2014 років, на жаль, довго не втрималося на тій моральній висоті, котра відкривала для обидвох сторін знамениту перспективу проєвропейської єдності між обома державами та обома народами.

Не втрималася з польської вини. Прихід до влади партії „Право і справедливість“, якоюсь мірою нібито виправданий з огляду на національно індиферентну, а точніше – надміру космополітичну, отже, й антипольську, бюрократію Європейського Союзу, розвернув Польщу все ж занадто вправо. Цей різкий скрут загрожує передусім їй самій – реагуючи на перегини європейського лібералізму, Польща наближається до ситуації, коли з „брудною водою вихлюпують і дитину“ – тобто може позбутися тих незаперечних переваг, що їх надає демократія і відкритість європейських суспільств.

Для об'єднаної Європи внутрішні польські політичні зігзи не становлять великої небезпеки. Інакша справа з польсько-українськими стосунками. Праві сили в Польщі обрали найгірший спосіб запобігання перед виборцем, повертаючи його лицем до трагічних сторінок недавньої історії, котрі розділюють, а не об'єднують наші народи. З цієї історії ідеологи „Права і справедливості“ хочуть зробити суддю для українців – суддю упередженого, „з одним оком“, а суд – без попереднього слідства і без адвокатів.

Виступаючи 30 січня у радіопрограмі польського міста Ряшів, голова партії „Право і Справедливість“ Ярослав Качинський сказав, що майбутнє польсько-українських взаємин перебуває під знаком запитання – з тієї причини, що Україна неправильно, з польської точки зору, трактує свою історію, зокрема ролі Української Повстанської Армії у боротьбі за національне визволення українського народу. Мовляв, легітимізація УПА українським суспільством „у Польщі вважається неприйнятною“. Дещо дивує, що провідник лише однієї з партій, нехай і урядової, говорить за всю Польщу. Насправді йдеться про тенденцію, котрою польська правниця прагне заразити усе суспільство.

Про це свідчить і свіжа заява Міністра закордонних справ Вітольда Вашиковського, котра своєю недипломатичністю подібна до ультиматуму: якщо наступного, 2018 року Україна не відмовиться від уже запланованих святкувань з нагоди 75-ої річниці створення УПА, то польсько-українське примирення стане неможливим. Таке враження, що партія „Право і справедливість“ ментально перебуває ще у часах Другої світової війни. Що нічого не значить для неї повоєнна історія, коли обидва народи страждали під советським режимом. Нічого не значить історія останнього чвертьстоліття, коли Польща і

(Закінчення на стор. 16)

Авдіївка стала найгарячішою точкою Донбасу

Яна Седова

Спеціально для „Свободи“

АВДІЇВКА, Донецька область. – Авдіївка стала найгарячішою точкою в зоні проведення антитерористичної операції (АТО) на сході України. Місто ніби повернулось у зиму 2015 року, коли „Град“ і гармати проросійських сепаратистів нищили людей і трощили будинки. Лише за минулий тиж-

день через обстріли тут загинуло і було поранено більше, ніж будь-де на лінії фронту. У місті оголошено надзвичайний стан.

Авдіївка сьогодні – найкращий свідок чергових підступних порушень Мінських угод з боку озброєних сепаратистів. В місті щодня лунають вибухи, а вночі обстріли перетворюються

(Закінчення на стор. 15)

Польові кухні та намети для обігрівання у наметовому містечку. (Фото: Яна Седова)

Відкрили меморіальну дошку на честь В'ячеслава Чорновола

Георгій Лук'янчук

КИЇВ. – 21 січня на столичній будівлі бюро Народного Руху України (НРУ) відбулось урочисте відкриття та освячення меморіальної дошки на честь Героя України В'ячеслава Чорновола. Відкрив барельєф голова НРУ Василь Куйбіда. Були присутні представники київської міської влади, народні депутати України, родичі В.Чорновола, небайдужі кияни.

Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь поклав квіти і зазначив: „Чорновіл був не лише мудрим політиком, а й істинно великим державним діячем, який міг не лише повести за собою у боротьбі за Україну, а й очолити українську державу як справжній її провідник і президент“.

Присутні з великою повагою згадували видатну постать і подвижницьку діяльність В. Чорновола та його вагомий внесок у встановлен-

ні української держави.

Життя українського політика обірвалось у автокатастрофі 1999 року, за сім місяців до президентських виборів, у яких він був одним із претендентів на перемогу.

Меморіальну дошку на будівлі центрального бюро Народного руху України відкриває Василь Куйбіда. (Фото: Георгій Лук'янчук)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ США збережуть санкції проти Росії

ВАШІНГТОН. – Речник Білого Дому Шон Спайсер підтвердив позицію адміністрації Президента Дональда Трампа щодо збереження санкцій проти Росії, пов'язаних з окупацією Криму, про що заявила напередодні новий Постійний представник США при ООН Нікі Гейлі. З відповідною заявою Ш. Спайсер виступив 3 лютого під час брифінгу в Білому Домі. Таким чином він відповів на запитання журналістів про те, чи має намір адміністрація США зберегти санкції проти Росії або навіть розширити їх. „США продовжують засуджувати та закликають негайно припинити російську окупацію Криму. Крим є частиною України. Наші санкції, пов'язані з Кримом, діятимуть, поки Росія не поверне контроль над півостровом України“, – заявила представник США на засіданні Ради Безпеки ООН. („Укрінформ“).

■ Загинув головний міліціонер „ЛНР“

ЛУГАНСЬК. – Начальник управління „народної міліції“ самопроголошеної „ЛНР“ Олег Анащенко загинув 4 лютого під час вибуху автомобіля. Вибух стався на вулиці Червонопрапорній у Луганську. У жовтні 2016 року в Донецьку вбили командира угруповання „Спарта“ самопроголошеної „ДНР“, російського найманця Арсена Павлова з позивним „Моторола“. Бойовик загинув від вибуху саморобного пристрою у ліфті будинку, в якому мешкав у Донецьку. У вересні 2016 року застрелили у Підмосков'ї провідника проросійської організації „Оплот“ Євгена Жиліна. В Україні розслідували кілька кримінальних справ проти Є. Жиліна і він втік до Росії. (BBC)

■ Портникова номінували на премію

КИЇВ. – Оглядач Радіо Свобода Віталій Портников став номінантом на національну премію України ім. Тараса Шевченка. Члени комітету цієї премії 30 січня шляхом таємного голосування визначили найкращих діячів культури, які стали номінантами премії 2017 року. Третя, вирішальна тура відбудеться 20 лютого. У ній візьмуть участь 13 номінантів. Національна премія України ім. Т. Шевченка присуджується у кількох номінаціях, але щороку присуджується не більше п'яти національних премій. Розмір грошової винагороди, яку отримують лавреати, щорічно встановлюється згідно з указом президента. (Радіо Свобода)

■ Українські ковзаняри стали чемпіонами

АЛМАТИ, Казахстан. – 4 лютого українські майстри фігурного ковзання Олександра Назарова і Максим Нікітін виграли золоті нагороди на XXVIII Всесвітній зимовій універсіаді. Друге місце посіли росіяни Софія Євдокимова та Єгор Блазін. У змаганні за третє місце танцювальний дует з Німеччини Шарі Кох-Крістіан Нюхтерн випередив своїх співвітчизників Катаріну Мюллер і Тіма Дік. В активі збірної України на універсіаді в Алмати дев'ять нагород – дві золоті, три срібні і чотири бронзові медалі (10-те місце серед команд). („Укрінформ“)

■ Росія згідна замінити ватажків

КИЇВ. – 4 лютого російська сторона змінила свою переговорну риторику в рамках „Нормандського формату“, проявивши готовність обговорювати заміну керівництва „ЛНР“ і „ДНР“. Дипломати Росії заявили про готовність обговорювати заміну Олександра Захарченка й Ігоря Плотницького іншими особами. Кремль також сприйняв вимоги щодо виводу з Донбасу своїх регулярних військових підрозділів. Значна частина російських військових останнім часом була виведена з Донбасу, але чимале (і постійно поповнюване) угруповання, як і раніше, зосереджене поблизу кордонів України і в будь-який момент може бути перекинуто на Донбас. Головними вимогами Росії стали обов'язкове пенсійне забезпечення жителів Донбасу, повне скасування будь-яких форм торгової блокади та офіційне скасування антитерористичної операції. Росія не хоче поступатися в ключовому питанні, що стосується надання Києву контролю над кордоном. (УНІАН)

ТОЧКА ЗОРУ

Європа на роздоріжжі

Олег Белокопос

Європа, збентежена і вражена зламом післявоєнної системи континентальної безпеки, незаконною окупацією Росією Криму та агресією Кремля на сході України, дестабілізована хвилями міграції, налякана безпрецедентними терористичними актами, остаточно розгубилася внаслідок проголошеного виходу Британії з Євросоюзу та неочікуваною перемогою республіканця Дональда Трампа на виборах в США і наразі знаходиться на роздоріжжі.

І хоча Великобританія не збирається віддалятися від Європи та налаштована на дальшу участь в архітектурі безпеки на континенті, її вплив на загальноєвропейські справи буде суттєво зменшений.

Що ж до ставлення європейців до США, то, як влучно зазначив відомий британський журналіст Едвард Лукас, „звинувачувати треба не американських виборців, а європейських політиків, які повсякчас уникали відповідальності протягом десятків років після Холодної війни. Поеднання скупости й потурання власним бажанням роз'їли фундамент Північноатлантичного Альянсу. Перед людьми, які прославля-

ли Едварда Сновдена й ганили Агентство національної безпеки США (NSA), постали нині складні питання“.

Голова брюссельського бюро „Німецької хвилі“ Макс Гофман іде далі і зазначає: „Якщо країни-члени ЄС не зможуть власними силами стабілізувати Євросоюз, то він і справді приречений. І тут першочерговими пріоритетами є оборона та економіка“.

Останній наплив до Європи біженців з Північної Африки та Близького Сходу суттєво загострив питання інтеграції мігрантів в європейські суспільства та спровокував широку суспільно-політичну дискусію навколо цієї проблематики.

Фактично, наразі сучасна Європа втретє після двох світових воєн переживає період кризи і повинна знайти потенціал і сили для її подолання. Адже іноді саме криза стає головною причиною для оновлення.

„Газета по-українськи“

Олег Белокопос – дипломат, експерт громадської платформи „Майдан закордонних справ“, Київ.

СВІТ НА ПОРОЗІ ЗМІН

Несмішний жарт: „Хто наступний на вихід з ЄС?“

Аскольд Єрьомін

Дональд Трамп постійно заявляє про своє бажання налагодити взаємини з путінською Росією. У Києві підозрюють, що це „пакращення“ може відбутися за рахунок українських інтересів. Ці підозри обґрунтовані.

Д. Трамп заявив про свою готовність торгуватися з Москвою – в обмін на згоду Кремля скоротити ядерні арсенали. „Товаром“, який запропонує В. Путінові Д. Трамп, може стати і зняття з Росії американських санкцій, і навіть фактичне визнання Білим Домом російського панування над Кримом. Тож страхи Києва, пов'язані з Д. Трампом, цілком зрозумілі.

Але, схоже, у Європейському Союзі нового Президента США побоюються не менше, ніж на берегах Дніпра.

Як відзначив на Х Форумі „Європа-Україна“ у польському місті Ряшів директор Центру європейських студій у Брюсселі Роланд Фройденштайн (під час дискусії „Президентські вибори у США: яким буде їх вплив на трансатлантичну спільноту?“), головна небезпека Д.Трампа для країн Європи полягає у його прагненні до ізоляціонізму. Д. Трамп називав НАТО „застарілою“ організацією, і казав, що Америка більше не буде дбати про безпеку інших країн за рахунок своєї власної безпеки.

Якби Д. Трамп реалізував свої погрози, і США справді кинули б своїх європейських союзників з НАТО напризволяще, це поставило би під загрозу усю систему західної колективної безпеки. Адже, нагадав експерт, тільки чотири європейські країни-члени Альянсу виконують натовську вимогу про витрати на оборону в розмірі не менше 2 відс. Внутрішнього валового продукту. Усі решта на оборонних витратах економлять, покладаючись виключно на американську військову потугу.

Можливо, сподівається Р. Фройденштайн, Америка Д. Трампа „струсоне“ своїх євро-

пейських союзників, і вони нарешті зрозуміють, що на оборону треба витратити більше? У будь-якому разі, каже експерт, Європа повинна переконати Д. Трампа в тому, що Америці потрібні друзі. Що країни ЄС і НАТО, хоч ці організації і потребують реформ, мають залишатися головними американськими союзниками. Але чи Д. Трамп до цього дослухається?

Подіюють, під час своєї першої телефонної розмови з Президентом Європейської Ради Дональдом Туском його американський тезко запитав: „Ну то яка там країна наступна на вихід з ЄС?“. Навіть якщо це тільки жарт, ставлення Д. Трампа до Євросоюзу він відзеркалює точно. Мільярдер Д. Трамп, побоюється в Європі, підходить до вирішення політичних питань виключно як бізнесмен. Тож розглядатиме ЄС насамперед як головно-го, поряд з Китаєм, конкурента США.

Не дивно, що Д. Трамп не лише відкрито підтримує „Брекзит“, а й фактично закликає інші країни ЄС наслідувати британський приклад. Євросоюз, заявив Д. Трамп, є „інструментом німецького домінування“, яким Берлін хоче перемогти у торговельній війні зі США. Якщо ЄС конкурент, то його треба послаблювати. За логікою Д. Трампа, чим більше країн вийдуть з Євросоюзу, тим слабшим він буде. І тим складніше буде німецькому Канцлерові Ангелі Меркель „домінувати“ над рештою Європи.

„На старті Ангела Меркель має у мене такий самий кредит довіри, як і Володимир Путін“, – заявив днями Д. Трамп. Бажання послабити, розділити Європейський Союз присутнє також у Президента Росії. І це ще один „майданчик“, де Д. Трамп і В. Путін можуть порозумітися.

„Високий замок“

Аскольд Єрьомін, політичний оглядач „Високого замку“, Львів.

Передплачуйте і читайте „Свободу“

- Понад 120 років на службі діаспори
- найповніша інформація з життя українських громад в Америці
- електронний архів – www.svoboda-news.com

Відділ передплати:

973-292-9800 дод. 3042

ВИКЛИКИ ПЕРЕД ЕС

Навіщо Путін їздив до Угорщини?

Дмитро Гомон

Російський Президент Володимир Путін 2 лютого відвідав Будапешт, столицю Угорщини. І це дуже тривожить всіх, хто розуміє, яку загрозу становить путінський режим для єдиної Європи.

Угорщина – це та країна Євросоюзу, до якої В. Путін їздить найчастіше. Він був у Будапешті в 2014 році та 2015 році. Угорський Прем'єр Віктор Орбан має щорічні особисті зустрічі з російським керівником, починаючи з 2014 року. І мова не лише про спільні економічні інтереси. Москва намагається використовувати свого союзника для тиску на весь Євросоюз, а В. Орбан їй допомагає.

Чого шукає В. Путін в Будапешті?

Як зауважує в своїй статті для EUObserver угорський професор Університету Індіяни Пітер Креко, існує маса приводів для жорстких запитань, які В. Орбан мав би поставити В. Путінові. Це зокрема підтримка росіянами парамілітарної організації угорських неонацистів, звинувачення угорського депутата Європарламенту в шпигунстві на користь Росії, приховані зв'язки з Росією колишніх угорських урядовців та скандал навколо Дмитра Кисельова, який назвав революцію 1956 року погромом та першою інспірованою США „кольоровою революцією“.

„Але Орбан не буде згадувати жоден з цих пунктів – натомість він хоче зміцнювати зв'язки“, – пише науковець. На думку П. Крека, політична та економічна залежність Будапешту від Москви значно зросла, зокрема завдяки таким бізнес-угодам, як розширення атомної електростанції „Пакш“.

Про справжній зміст зустрічі В. Орбана і В. Путіна ми навряд чи дізнаємося раніше, ніж за кілька тижнів, коли можуть статися якісь витoki інформації, вважає виконавчий директор будапештського Центру євроатлантичної інтеграції та демократії Даніель Барта.

„Наша згода така, що справжнім приводом для зустрічі стала АЕС „Пакш“. Проект відкладається, обставини з обох сторін змінилися. Зважаючи, що проект, який має високий корупційний ризик, був схвалений на найвищому рівні, без жодного вивчення його життєздатності, то можливо, що проблеми так само вирішуються на найвищому рівні“, – сказав аналітик.

А колись же В. Орбан був палким антикомуністом і на цій риториці прийшов до влади. Але зараз він крутить іншу платівку – про зближення з Росією, шкідливі санкції та прагне влаштувати щось на зразок повстання проти влади Брюсселю всередині ЕС. Яскравим прикладом таких дій був минулорічний референдум щодо біженців.

Напередодні візити В. Путіна В. Орбан виступив у Брюсселі на науковій конференції, де говорив про те, що на зміну багатосторонній кооперації приходить ера двосторонньої співпраці. ЕС має перетворитися на мультиполярне утворення з кількома сильними центрами впливу, зокрема й сильною Угорщиною серед них, вважає угор-

ський прем'єр. Лише так, мовляв, можна буде протидіяти всім проблемам, які постали зараз перед Євросоюзом.

Будапешт натякає, що настав час, коли кожен б'ється сам за себе. В. Орбан не дарма є прихильником Дональда Трампа – той теж веде країну до ізоляції в зовнішній політиці, до зниження ролі НАТО. Він уже вивів США з однієї багатосторонньої угоди, і в майбутньому хоче переглянути ще кілька.

Цей режим „війни всіх проти всіх“ дуже вигідний Кремлеві, оскільки дозволяє досягти мети, які поставив собі В. Путін – повернутися в клуб впливових світових гравців та „рулити світом“ на пару з такими ж, як він. В. Орбан у тій же промові сказав, що Росію пора повернути до порядку денного. Що можна перекласти як – „час скасувати санкції“.

Нагадаємо, що саме секторальні санкції ЕС вдарили найбільш чітко по російській економіці. Проте, вони та російські контрсанкції мають негативний вплив на європейські економіки, особливо ті, які були тісно пов'язані з Росією. Угорська є саме такою.

Як пише проф. П. Креко, дешевий російський газ допоміг В. Орбанові виграти парламентські вибори в 2014 році. Політик сподівається, що він же допоможе виграти і в 2018 році. Тож не дивно, що низка європейських провідників періодично порушує питання можливого скасування санкцій.

Досі їх вдавалося зберігати в дії, бо на цьому наполягає Канцлер Ангела Меркель та ще кілька потужних членів Євросоюзу (Велика Британія, Франція тощо). Зараз тиск на А. Меркель підсилюватиметься – в Європі побільшало діячів, які говорять про марність санкцій. Це відбувається на тлі втрати союзників: Велика Британія втратила свій вплив в ЕС, у Франції великий ризик приходу до влади проросійського президента.

Угорщина веде одну з потужних партій у загальному хорі голосів „виключіть санкції“. „Позиція Угорщини щодо санкцій така, що вони марні“, – сказав голова угорського Міністерства закордонних справ Петер Сійярто напередодні візиту В. Путіна.

Ще він сказав, що не вважає Росію загрозою для Угорщини: „Я розумію та поважаю, що наші польські друзі, балтійські друзі мають іншу позицію з цього приводу... Росія не атакуватиме жодного члена НАТО. Я не вважаю, що це в інтересах Росії“.

Досі Угорщина, незважаючи на всі заклики керівництва країни скасувати санкції, стабільно голосувала за їхнє збереження в дії. Проте, зважаючи на „ефект Трампа“ і „Брекзит“, Росія сподівається скоро переломити ситуацію на свою користь. Втім, далеко не факт, що в неї це вийде.

Еспресо ТВ

Дмитро Гомон – український журналіст-міжнародник, Київ.

ТОЧКА ЗОРУ

Навіщо Путінові неспокій на Донбасі?

Костянтин Боровий

З 28 січня в районі Авдіївки на Донбасі бойовики різко збільшили інтенсивність обстрілів по позиціях українських військових. У ніч на 31 січня стало відомо про застосування бойовиками реактивних систем „Град“. Експерти кажуть, що загострення військових дій з боку бойовиків можливе на будь-якій ділянці фронту, але без підтримки регулярних підрозділів Росії приречене на поразку.

Загострення в Авдіївці більш за все схоже на відчайдушну спробу Кремля змінити ситуацію на краще для Росії. Очевидно, що ініціатором цієї агресії є саме Росія.

Президент Петро Порошенко і українські військові вже змирилися, що нічого не можна зробити. Ці Мінські домовленості і зобов'язання перед Європейським Союзом дуже зв'язують руки. Українська армія сьогодні знаходиться в

оновленому стані, але на керівництві лежить дуже багато зобов'язань.

А у Росії зобов'язань немає, її головна ідея – підтримувати нестабільність в регіоні. І від цієї концепції Володимир Путін не відмовився. Нестабільність у цьому регіоні дозволяє йому впливати на стосунки з ЕС, оскільки його починають закликати до спокою, до миру, і тоді непрямо він стає учасником світових процесів. А покищо у нього – зображення непередбачуваного і агресивного, неконтрольованого. Підтримуючи про себе таку думку, він домагається хоча б так стати учасником міжнародного процесу.

Технологія російських спецслужб: створювати нестабільні точки, щоб управляти процесами навколо них.

Такі дії схожі на ті, які свого часу здійснювали Садам Гусейн, Муамар Кадафі і Башар аль-Асад.

(Закінчення на стор. 17)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Заборонили полювати на лося

КИЇВ. – 4 лютого в Україні набув чинності мораторій на відстрілювання лосів. Міністер екології і природних ресурсів Остап Семерак повідомив, що цілковита заборона на полювання на лосів введена на термін 25 років. Наказ передбачає розробку програми відтворення в Україні популяції лося європейського. Зараз популяція лосів в Україні нараховує 2,000-6,000 особин, тоді як в Білорусі і Польщі їх є близько 30 тис. У Польщі теж з 2001 року запроваджено мораторій і популяція лося за цей час зросла у кілька разів. („Укрінформ“)

■ Нагородили мистців для дітей

КИЇВ. – Комітет Держкомтелерадіо з присудження премії Кабінету міністрів України ім. Лесі Українки за літературно-мистецькі твори для дітей та юнацтва 1 лютого визначив лавреатів за 2016 рік. Шляхом таємного голосування лавреатами визначено письменницю Ганну Чубач, художника-графіка Арсена Джанікіяна, творчий колектив художнього фільму „Трубаць“. У номінації „Театральні вистави для дітей та юнацтва“ премію вирішено цього року не присуджувати. Всього на здобуття премії було подано 43 роботи 32 номінантів. („Укрінформ“)

■ Трамп і Столтенберг вели мову про Донбас

ВАШІНГТОН. – 5 лютого Президент США Дональд Трамп і Генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг мали телефонну розмову, під час якої обговорили, зокрема, напруження становища на сході України. Вони відзначили прогрес у боротьбі з тероризмом, а також питання витрат на оборонні потреби НАТО й наголосили на необхідності продовження зусиль щодо забезпечення справедливого розподілу тягаря між усіма союзниками по НАТО. Вони також вели мову про нарощування насильства на сході України та перспективи мирного врегулювання. Це була друга телефонна розмова Є. Столтенберга й Д. Трампа після обрання останнього („День“)

■ Тимошенко зустрілась з Трампом

ВАШІНГТОН. – Юлія Тимошенко зустрілась з Президентом США Дональдом Трампом під час молитовного сніданку 2 лютого у Вашингтоні. Інформацію про це підтвердили з кількох джерел. Обставини зустрічі до кінця не з'ясовані. Зустріч була короткою, під час якої Д. Трамп сказав, що „не залишить Україну“. Ю. Тимошенко чекала на Д. Трмпа під час молитовного сніданку, біля туалету, потім їх провели у невелике бюро. У прес-службі Ю. Тимошенко від коментарів відмовились. У Адміністрації Президента України інформацію не коментують. Разом з тим „Washington Post“ цитує заяву Білого дому, який підтвердив факт короткої розмови Д. Трампа і Ю. Тимошенко. (BBC)

■ Врятували зір британському фотографу

ДНІПРО. – Лікарям вдалося врятувати зір 33-річному британському фотографу Крістоферові Нанну, якого поранили під час обстрілів в Авдіївці. Інформацію про це 4 лютого підтвердили у лікарні, де пораненому провели операцію. Міністер інформаційної політики Юрій Стець повідомив, що фотограф бачить на обидва ока і через сім днів його можуть виписати з лікарні. К. Нанна поранили в Авдіївці 2 лютого під час мінометного обстрілу. Він мав множинні поранення обличчя, обох очей, грудної клітини. (BBC)

■ Поховали полеглих воїнів

КИЇВ. – Церемонія прощання із загиблими під Авдіївкою українськими військовими 72-ої окремої механізованої бригади 1 лютого зібрала на Майдані Незалежності близько 1,000 людей, які прийшли подякувати, покласти квіти і віддати останню шану полеглим. Бойові товариші поділились спогадами про загиблих, священники промовили молитву в їхню пам'ять. 29-30 січня загинули капітан Андрій Кизило, молодший сержант Володимир Бальченко, сержант Володимир Крижанський, солдати Віталій Шамрай, Олег Бурець, Дмитро Оверченко, Ярослав Павлюк (1980-1993 року народження). (Радіо Свобода)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Валенса відкидає закиди

ВАРШАВА. – Довголітній борець за свободу і колишній Президент Польщі Лех Валенса рішуче відкинув звинувачення державних експертів, котрі недавно представили докази, що він був платним інформатором спецслужб за часів комунізму. Ці закиди він поборює, відколи вони появились на початку 1990-их років. Але минулого тижня Державний історичний інститут підтвердив підписи Л. Валенси за одержання грошей від таємної поліції в 1970-1976 роках. Документи було знайдено минулого року після смерті колишнього міністра внутрішніх справ, котрий переховував їх у своїй пивниці. 7 лютого Л. Валенса настоював, що він ніколи не був колаборантом і закликав журналістів оприлюднити докази, що влада його переслідувала за його антикомуністичну діяльність. 1983 Л. Валенса отримав Нобелівську нагороду миру за його провідництво демократичним рухом „Солідарність”, який шість років пізніше відсунув комуністів від влади. Л. Валенса був першим демократично обраним президентом Польщі в 1990-1995 роках. („ABC News”)

■ Військо США не готове до оборони

ВАШІНГТОН. – Тільки три з 58 бойових бригад Армії США готові воювати; 58 відс. Морської авіації не можуть літати; Військово-Повітряним силам бракує 723 пілоти до літаків, яких переїсний вік є 27 років; Морська піхота потребує додаткових 3,000 осіб. Так свідчили перед Конгресовим Комітетом для Збройних Сил 7 лютого чотиризіркові офіцери, котрі представляли всі роди Збройних Сил країни. Конгресмен Мек Торнбері, республіканець з Тексасу і предсідник комітету, був заскочений такими цифрами. Він і сенатор Джан МекКейн, республіканець з Аризони і предсідник Сенатського Комітету для Збройних Сил, не раз закликали до збільшення військового бюджету і тепер мають підтримку обох партій. Виступаючи перед вояками Центральної команди США у Флориді 6 лютого, Президент Дональд Трамп обіцяв збільшити видатки, щоб відбудувати військові сили на оборону країни. На зустрічі з репортерами М. Торнбері сказав, що його комітет готовий просити не менше як 18 млрд. дол. підвишки для оборонного бюджету вже на цей рік. („www.military.com”)

■ Міністер Чехії розповів про кібератаку

ПРАГА. – Так звані „гакери” вламалися в систему електронної пошти Міністерства закордонних справ Чеської Республіки, сказав її Міністер Любомир Заоралек 31 січня. Він повідомив, що система вже направлена й відповідно забезпечена. Л. Заоралек додав, що експерти впевнені, що цю кібератаку провела „чужа країна”. Хоч міністер не назвав цієї країни, він сказав що кібератака „подібна до тієї, яка була проведена проти інтернетної системи Демократичної партії США”. Це не лишає сумнівів, що цією країною є Росія. У жовтні 2016 року чеська влада заарештувала росіянина, якого розшукували США за влямання в американські комп'ютерні системи. („Radio Free Europe/Radio Liberty”)

■ Віце-президент голосував у Сенаті

ВАШІНГТОН. – 7 лютого Віце-президент США Майк Пенс проголосував у Сенаті, щоб затвердити номінанта Президента Дональда Трампа, Бетсі DeVos, на пост секретаря освіти. Згідно з Конституцією США, віце-президент також є президентом Сенату, і має право віддати вирішальний голос, коли є рівне число сенаторських голосів за і проти якогось номінанта чи законопроєкту. Це вперше в історії країни, що віце-президент проголосув, щоб затвердити члена Кабінету, після того як Сенат був поділений голосами 50-50. Опозицію до Б. DeVos очолювали вчительські профспілки, які творять поважну частину виборців Демократичної партії, за її підтримку незалежних шкіл. Немає великих сумнівів, що Сенат затвердить всіх номінантів Д. Трампа, тому що демократи в 2013 році змінили правила Сенату, що для потвердження номінанта до Кабінету потрібно звичайну більшість голосів, а не 60 голосів, як вимагалось раніше. („Reuters”)

НАЗРІЛА ПРОБЛЕМА

Якими є реальні масштаби української еміграції?

Олексій Щербатенко

Сам по собі факт відпливу мізків з України, особливо серед молодшого покоління, ні для кого не є таємницею.

Однак, не тільки молоді й висококваліфіковані спеціалісти покидають нашу країну в пошуках кращого життя.

Які ж реальні масштаби цього явища, і що з цим можна зробити?

Польська мрія

За даними Державного комітету статистики, на кінець 2016 року в Україні було близько 17.4 млн. людей працездатного віку. При цьому рівень безробіття — близько 9.4 відс. або 1.7 млн. осіб.

Пошуки праці для представників багатьох професій можуть тривати роками. Чим менший населений пункт, у якому мешкає людина, тим складніше їй знайти прийнятну працю. Статистика Державної служби зайнятості показує, що у селах рівень безробіття ще вищий — 10.4 відс. або майже 600 тис. осіб працездатного населення. Ті, що знайшли, навряд чи залишаються задоволеними, бо середня платня в Україні становить 5,406 грн. або близько 190 євро.

І це середня платня, є чимало людей, які заробляють набагато менше. Майже 500 тис. осіб в Україні отримують платню меншу, ніж мінімальна. Ще 1.9 млн. осіб заробляють 1,147-1,500 грн.

Тимчасом рівень середніх платень в сусідніх країнах значно перевершує наш. У Румунії — 395 євро, в Угорщині — 497, у Чехії — 705, у Словаччині — 745, у Польщі — 750. Зростаючі економіки вимагають приросту робочої сили. Працездатне населення цих країн, у свою чергу, виїжджає ще далі на захід — у Німеччину, Францію, Великобританію. Цим країнам вдається підтримувати економічне зростання в тому числі і завдяки робочій силі з сусідніх країн, що не входять до Європейського Союзу, і величезна частина трудових мігрантів приїжджає саме з України. Виконуючи працю, котра не вимагає високих кваліфікацій, вони заробляють в два-три рази більше, ніж в Україні отримує людина з вищою освітою.

Показники міграції вражають і жахають. Наприклад, Угорщина збирається розширити кількість вакансій для трудових мігрантів на 50 тис. Чехія, де вже працює 220 тис. українців, збирається створити ще 140 тис. вакансій.

Проте головним імпортером українських працівників, безсумнівно, є Польща. Якщо у 2015 році тут працювало близько мільйона українців, то у 2016 році для українських робітників було відкрито ще 900 тис. робочих віз, і ще 1 млн. Союз підприємців і роботодавців Польщі збирається видати у 2017 році.

І це мова тільки про офіційно влаштованих українців, хоча далеко не всі трудові мігранти заробляють в Польщі та інших країнах ЄС легально.

Імітація освіти

Однак, у великих містах України ситуація виглядає не так сумно. Заробітні платні у великих промислових і фінансових центрах, як і рівень життя, значно вищі. Багато в чому це відбувається завдяки тому, що великі міста мають добрі освітні бази. Вони дозволяють вишколити фахівців, на яких є попит в Україні. Однак, при детальнішому розгляді ситуація виглядає дуже сумно.

У міжнародному рейтингові університетів „Times Higher Education” вказано тільки чотири українські вищі навчальні заклади, у рейтингові „QS World University Rankings” — шість.

При цьому в даних рейтингах наші університети посідають місця переважно у другій половині списку. Наприклад, з 916 позицій рейтингу „QS World University Rankings” українські вищі навчальні заклади перебувають на 382, 431-440, 551-600 і 700-ій позиціях.

У 2015 році в Україні було понад 800 університетів, проте завдяки новому законодавству „Про вищу освіту” кількість університетів планується

скоротити до 317. У той же час в Німеччині, яка має 82 млн. населення, існує всього 250 вищих навчальних закладів, які посідають значно вищі позиції у світових рейтингах.

Застарілі освітні програми, відсутність професійних кадрів, убогі матеріальні бази приводять до того, що університети України просто „штампують” дипломи.

Талановиті та успішні студенти і вчені рідко затримуються в рідних університетах через погані умови праці і низькі платні. Талановиті і успішні студенти прагнуть покинути Україну і здобути освіту там, де є виборність курсів, матеріальна база для навчання та перспективи майбутнього працевлаштування.

Понад 50 тис. студентів з України навчаються в одній тільки Польщі, і з кожним роком цей показник росте, позбавляючи Україну кваліфікованих талановитих громадян, які будуть працювати на економіку інших країн.

Відсутність професіоналів

Не маючи можливості отримувати гідні платні в Україні, інженери, програмісти, технологи та інші фахівці мігрують у країни Західної і Північної Європи, Америки та Азії, де отримують просто космічні за мірками України платні і гідний рівень життя — розвинену систему охорони здоров'я і права.

Лише одиниці з фахівців високої класи залишаються в Україні з морально-патріотичних міркувань або прив'язаності до родин.

Навіть в Україні високооплачувані фахівці найчастіше працюють на чужоземні компанії, які можуть оплатити працю дорогого професіонала, чого не скажеш про більшість українських компаній, особливо регіональних.

У державному секторі ситуація така, що, маючи вкрай низькі офіційні прибутки, чиновники декларують нечувані суми і предмети розкоші, які могли б стати експонатами провідних музеїв світу.

Неконкурентні платні і нелегкі умови праці відштовхують велику кількість чесних і кваліфікованих експертів від праці в державних структурах, приваблюючи тих, хто не розглядає офіційну платню основним джерелом прибутку на посаді чиновника.

У результаті на хвилі реформ Україна зіткнулася з гострою нестачею професійних кадрів з досвідом керування, які могли б очолити реформи в різних ділянках.

Призначення поляка Войцеха Балчуна керівником „Укрзалізниці” або литовця Айвараса Абромавічуса міністром економіки свого часу викликало чималий резонанс в суспільстві. Мовляв, невже не можна знайти спеціалістів в Україні?

На жаль, відповідь на це питання — радше ні. За словами А. Абромавічуса, гостра нестача професіоналів є однією з головних причин гальмування реформ в Україні.

Однак, і в сфері бізнесу, де є можливість отримати високі за мірками України гроші, не все так просто. Рівень вакансій для працевлаштування значно поступається рівневі пропозицій, що дозволяє роботодавцям диктувати умови.

Проте навіть у таких умовах задовольняти кадрові потреби з року в рік стає все складніше через потік „спеціалістів” з фіктивною вищою освітою, не підкріпленою реальними навичками чи досвідом, якщо мова йде про молодь.

В результаті маємо незадоволених працевлаштуванням, яким тяжко зібрати професійну команду, і розчарованих молодих працівників, які, витративши роки на здобуття омріяного диплому, позбавлені можливості знайти працю.

Що робити?

Щоб зупинити зростаючу загрозу українському ринку праці, необхідно серйозно зайнятися вишколом професійних кадрів. Поки освітні реформи почнуть діяти, мине не одне десятиліття, тому основне завдання — підвищення кваліфікації робітників — лежить

(Закінчення на стор. 16)

АРХІВИ СВДЧАТЬ

ЦРУ: УПА поранила радянський режим

Олексій Бухало

Західні демократії встановили б правильний баянс сил в Європі, якби дослухалися до потреб поневолених націй, розмірковує автор секретного звіту Центрального розвідувального управління США. І наголошує, що ОУН не співпрацювала з націонал-соціалістами, а УПА стала однією з найпотужніших армій опору. Активна збройна боротьба в Україні і поширення упівських гасел просторами СРСР „поранили” більшовицький режим.

Передусім аналітичний звіт „Історія, розвиток та організація українського руху опору, що включав ОУН, УПА та УГВР”, який ЦРУ оприлюднило нещодавно, вказує на помилку країн Антанти, що підтримали білих генералів, а не Директорію.

У висновках звіту – цитата зі щоденника британського консула у Німеччині Едгара Вінсента про те, що саме сильна незалежна Україна, а не велика імперія, здатна покращити безпеку у Чорному морі, контролювати політичну ситуацію та спростити торгівлю.

Через 25 років Друга світова війна підтвердить далекоглядність дипломата і прорахунки західних політиків.

Автор донесення особливо наголошує, що провід Організації Українських Націоналістів розраховував на Німеччину, але в жодному разі не на партію націонал-соціалістів. Оунівці ніколи не вступали у переговори з нацистами, а документи західних союзників підтверджували: сторони завжди вороже ставилися один до одного.

Такі взаємини американський аналітик пояснював діаметрально протилежними завданнями, що ставили перед собою ті політичні сили. Зокрема позбавлені расистських та антисемітських поглядів оунівці боролися за політичну самостійність України – у той час, як націонал-соціалісти розглядали територію Польщі, України та Білорусі виключно як життєвий простір для німців.

Коли почалася німецько-радянська війна, провід ОУН на чолі зі Степаном Бандерою, згідно зі звітом, не розраховував на Німеччину. 22 червня Адольф Гітлер у своїй промові жодним словом не згадав про права націй, засвідчивши таким чином справжню природу свого режиму.

У радянській Україні довгий час не було політичних партій. Провідники та активні члени

колишніх рухів опинилися у таборах Сибіру. Тому від початку німецької окупації активісти приєднувалися до націоналістів, збільшуючи їхню чисельність.

Так, йдеться у звіті, ОУН стала єдиною нелегальною партією українців. Вона діяла без натяків на тоталітаризм чи будь-яку ідеологічну систему, боролася за звільнення та незалежність України, „за свободу друку, слова, думки, переконань, віри і світогляду. Проти офіційного насадження світоглядних доктрин і догм” – цитує американський службовець програму ОУН.

Крім того, він аналізує резолюцію Першого Конгресу ОУН, у якій, окрім принципів боротьби та захисту в ід німецької деспотії та більшовицького терору, був спеціальний пункт про адаптацію програми для населення сходу.

Програма ОУН з загальними гаслами сповна задовольняла національні почуття західних українців, але потребувала конкретних уточнень для східних, які вже мали досвід власної держави, а тому їх цікавили політична модель та соціальна структура. Врахувавши ці суспільні запити, оунівці могли б мобілізувати всіх українців для боротьби за незалежність.

Після Другого і Третього Конгресів оунівців додали до політичних економічні та соціальні завдання організації.

Незважаючи на відсутність військових кадрів та досвіду, підтримки з боку західних союзників, яку мали інші народи, в українців виникла „одна з найпотужніших армій опору в Європі, яку навряд чи хтось міг перевершити”, – робить висновок співробітник ЦРУ.

У порівнянні з резолюціями ОУН, він вважає принципи, викладені у листівці „За що бореться УПА?”, новими для визвольного руху. На його думку, це стало результатом поєднання двох світоглядів, один з яких зформувався в умовах тоталітарного режиму СРСР, а інший – на західній Україні.

У боротьбі проти червоного терору і за національну самостійність склалася політична, економічна, соціальна та культурна програма, яка окреслила українські демократичні традиції.

Ідеї УПА знайшли велику підтримку серед працюючого населення та романтичної молоді. Таким чином, армія стала політичною та військовою силою народу.

(Закінчення на стор. 17)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Американські танки на кордонах Росії

ВАШІНГТОН. – 30 січня Пентагон повідомив, що Армія США вишле свої танки типу „М1А2 Абрамс” до країн Прибалтики вздовж російського кордону напередодні військових операцій НАТО весною цього року. Танки брали участь в спільних навчаннях військ США й Польщі, але деякі з них будуть пересунені в Прибалтику, щоб запевнити американських союзників в Європі, що Вашингтон зобов’язаний обороняти їх. Також німецькі війська прибудуть до Литви, британські підсилять Естонію, а канадські будуть вислані в Латвію. Перед російською анексією Криму в 2014 році США не мали жодного танка в Європі. („The Wall Street Journal”)

■ Президент вшанував полеглого вояка

ДОВЕР, Делавер. – Перебравши пост Головнокомандувача Збройних Сил США, Президент Дональд Трамп несподівано прибув 1 лютого до бази Військово-Повітряних сил в Довері, щоб вшанувати полеглого бійця спецслужби Військово-Морських сил „SEALS”, котрого тлінні останки привезли на базу після його загибелі під час рейду на ісламську радикальну організацію „аль-Кайду” в Ємені. 36-літній Раєн Овенс з Пеорії, Ілліной, став першою бойовою жертвою, відколи Д. Трамп став президентом. Д. Трамп разом з донькою Іванкою зустрівся з родиною полеглого. Подорож і двогодинні відвідини президента на базі відбулися в суворій таємниці. Родина Р. Овенса просила, щоб відвідини президента та передання тлінних останків відбулися приватно. Колишній Президент Барак Обама зніс заборону свого попередника Джорджа В. Буша щодо доступу преси, коли привозять тіла загиблих вояків. Але родини мають право попросити, щоб ця зворушлива церемонія відбувалася приватно. („Associated Press”)

■ Закликали до санкцій проти Венесуелі

КАРАКАС. – Члени обох політичних партій в обох палатах Конгресу США вимагають, щоб США наклали санкції на соціалістичний уряд Президента Венесуелі Ніколяса Мадуро за те, що він та високі військові чинники використовують брак харчування в країні, щоб збагатитися через підкуп й корупцію. При кінці січня республіканці сенатор Марко Рубіо і конгресменка Ілеана Рос-Легтінен, обидвоє з Флориди, та демократичні сенатори Бен Кардін з Мериленду й Баб Менендес з Нью-Джерзі звернулися до Державного департаменту й Скарбниці США з закликом накласти санкції на венесуелські компанії та Міністра харчування генерала Рудольфа Марка Тореса та інших урядовців, котрі багатіють через корупцію, в той час як народ голодує. У 2015 році адміністрація Президента Барака Обами, на заклик М. Рубіо й Б. Менендеса, заморозила активи у США й заборонила візи високопосадовцям цієї південноамериканської країни за торгівлю наркотиками та порушення людських прав. („Associated Press”)

■ Заборонено питати про заробітки

ФІЛАДЕЛЬФІЯ. – Філадельфія стала першим містом в країні, яке заборонило працедавцям питатися, скільки заявник на працю заробляв у минулому. Посадник міста Джим Кені підписав цей закон, кажучи, що таким чином не буде дискримінації в заробітних платнях. Торговельна Палата скритикувала цей закон, кажучи, що місто вже має незадовільну репутацію, де тяжко провадити підприємство, а тепер міський уряд казатиме, як провадити своє підприємство. Закон набирає чинності 23 травня. („The Philadelphia Inquirer”)

■ Скапти вибачили зміну статі

ДАЛАС. – Скапська організація „Хлоп’ячі скапти Америки” оголосила, що вона прийматиме відтепер дівчат, котрі змінили свою стать і тепер називають себе хлопцями. Організація видала заяву 30 січня, пояснюючи своє рішення тим, що тепер різні громади й стейти інакше інтерпретують гендерну ідентичність. („Associated Press”)

„Freedom House”: Україна залишається „частково вільною країною”

Директор Представництва „Freedom House” в Україні Метью Шааф. (Фото: Український кризовий медіа-центр)

КИЇВ. – За оцінкою „Freedom House” Україна залишилася на тому самому місці – „частково вільна країна”. У той час як уряд продовжив реформувати країну, рівень розслідувань злочинів режиму Віктора Януковича залишається дуже низьким.

Про це під час брифінгу в Українському кри-

зовому медіа-центрі повідомив Метью Шааф, директор Представництва „Freedom House” в Україні. „На невідконтрольній Україні території проводяться масштабні порушення прав людини, які залишаються безкарними”, – додав він.

Після вбивства журналіста Павла Шеремети гостро стало питання безпеки журналістської діяльності в Україні. „Журналісти піддавалися насильству та погрозам”, – зазначив М. Шааф. „Також часто тиск на собі відчувають представники нетрадиційної статевої спільноти, хоча їхня акція демонстрації у Києві пройшов спокійно завдяки сильному захистові правоохоронних органів”, – додав М. Шааф.

Взагалі у 67 країнах світу рівень політичних прав та громадянських свобод знизився. Зріс він тільки у 37. „Перемога [Дональда] Трампа у США, вихід Великої Британії з ЕС, перемога націоналістичних партій у деяких частинах Європи – все це ставить під загрозу міцність альянсів та цінностей, які сформували інститути глобальної демократії, – вважає М. Шааф. – На цьому тлі Росія вмішувалася у політичні процеси у США та інших демократіях, посилювала підтримку диктаторського режиму у Сирії, закріпила свою незаконну окупацію території України, посилювала популістські партії у Нідерляндах, Великій Британії, Австрії”.

Український кризовий медіа-центр

Росія боїться поразки на Донбасі

Усі дні на початку лютого заповнила інформація про оновлення бойових дій біля міста Авдіївки на Донбасі, від яких страждає мирне населення, гинуть вояки з обох сторін. Унаслідок обстрілів бойовиками без світла, води і опалювання лишилися місцеві мешканці, для яких українська сторона почала розгортати пункти обігрівання. Авдіївка, розташована за 13 кілометрів від окупованого Донецька, за увесь час конфлікту на Донбасі недовго перебувала під владою бойовиків: українське військо визволило місто наприкінці липня 2014 року. А на початку 2016 року 16-ий батальйон 58-ої бригади здобув Авдіївську промислову зону — відкрився простір для враження ворожої техніки на трасі Донецьк-Горлівка. Відтоді терористи з „ДНР“ намагаються захопити електростанції, теплостанції, водопостачання, щоб забезпечити себе важливими з економічної і соціальної точок зору об'єктами. Стратегічна цінність авдіївської промислової зони полягає й у тому, що це місто може стати плацдармом для виходу на Донецьк в разі глобальної ескалації конфлікту. Саме тому йдуть бої за володіння розташованим тут коксохімічним заводом, іншими об'єктами.

Останнім часом військо України досягнуло успіхів у здобутті територій, які й так належать Україні ще згідно з „Мінськом-1“. Тактичні успіхи України спровокували інтенсивні обстріли бойовиків. Вони отримують гроші від Росії і намагаються показати, що працюють і контролюють становище. При цьому втрати російсько-терористичних військ значно перевищують втрати України, що спричинило лаву істеричних заяв з боку окупаційної влади про протилежне.

Прикметно, що загострення в Авдіївці розпочалося після телефонної розмови нового Президента США Дональда Трампа з Президентом Росії Володимиром Путіним 28 січня, на якому нібито порушували „українське питання“. Росія вже тривалий час перебуває у переконанні, що Д. Трамп сприятиме В. Путінові у його політиці. І хоча досі ці очікування нічим не підкріплено, Росії пробує нарощувати наступ в надії на прощення її агресії. Експерт аналітичного центру „McCain Institute“ (Вашінгтон) Ерік Братберг заявив: „Той факт, що Трамп не засудив агресію Росії проти України у телефонній розмові із Путіним підштовхнув Путіна до висновку, що він може піти на ескалацію війни“.

Тим часом 30 січня Президент України Петро Порошенко мав розмову з Канцлером Німеччини Ангелою Меркель, в тому числі і про обстріли під Авдіївкою, а протягом тижня очікують на зустріч у нормандському форматі щодо Донбасу. Коли відбуваються подібні перемовини, активізація боїв є одним з засобів тиску: Кремль намагається показати, що тільки Росія може вплинути на конфлікт. Нинішнє загострення на Донбасі — це стандартна ситуація, яка за три роки війни повторюється перед кожними переговорами. Росія хоче ускладнення ситуації на сході України, збільшення прицільних перестрілок, особливо в Авдіївці, Маріуполі, які постійно перебувають у зоні ризику.

Після розмов Президента США Д. Трампа та Канцлера Німеччини А. Меркель з Президентом Росії В. Путіним, після того, як Д. Трамп поговорив з А. Меркель, а також після того, як П. Порошенко зустрівся з А. Меркель в Берліні, В. Путін відчув певну дипломатичну поразку і таким чином вирішив відновити свою позицію, атакуючи українців на сході України. Європейський Союз засудив сутички у східній Україні між про-російськими бойовиками і урядовими військами, називаючи їх „кричущим порушенням“ Мінських угод. Слід чекати, що таку ж позицію займуть в ООН та інших міжнародних організаціях.

ІСТОРІЯ

Олексій Бобринський – граф-трудівник

Тетяна Чорновіл

Пам'ятник Миколі Щорсу в Києві стоїть на тому місці, де раніше був пам'ятник Олексієві Бобринському – будівничому залізниці у Києві. Ідея спорудження пам'ятника М. Щорсу у Києві виникла у 1936 році, ініціатором був Сталін, який видав відповідний наказ. Роботи розпочалися 1940 року і були закінчені у 1954 році. 25-річний М. Щорс командував більшовицьким військом у боях за Київ 1919 року і загинув від пострілу у потилицю, який скоїв один з його підлеглих. Тепер у Києві тривають суперечки щодо долі пам'ятника, який має мистецьку цінність.

О. Бобринський (1800-1868) – правнук Катерини II та Григорія Орлова. Він побудував в Україні багато суспільно-адміністративних споруд, які ще й досі служать вірою й правдою, заснував перший в Російській імперії цукровий завод в Смілі. Графа турбувало, що цукор везуть з Європи. Він опанував технологію виготовлення цукру з буряків й у Росії побудував цукровий завод. Та російські ранні морози не давали бурякам вирости і граф перевіз завод на південь. Волами й кінями обладнання доставили до Сміли, де 1838 року постали цукровий і пивоварний заводи, механічні майстерні.

Граф сам працював біля верста-та. За наступне десятиріччя він побудував цукроварні в Капітанівці, Балаклії, Яблунівці та Грушківці. О. Бобринський став першим підприємцем-цукрозаводчиком в імперії. Його заводи за потужністю встановлених там парових машин перевершували підприємства Москви.

Коли 1835 року австрійський інженер Франц Герстнер запропонував побудувати залізницю між Петербургом і Павловськом, саме О. Бобринський очолив цю справу, потім став керівником першої у Наддніпрянській Україні залізниці Одеса-Балта. Постав залізничний вузол, який до 1940 року носив ім'я О. Бобринського (нині станція ім. Тараса Шевченка).

1842 року О. Бобринський збудував у Смілі лікарню на 100 ліжок і щороку на її утримання виділяв 10 тис. рублів сріблом. За свої гроші садив у Смілі дерева, встановлював вуличні ліхтарі, прокладав бруківку, побудував Покровську церкву (перший у місті кам'яний

храм), що стоїть донині, відкрив парафіяльну школу. Усі громадські установи утримував за свої гроші. Графська родина утримувала багато церков. На розпис Володимирівського собору Києва граф пожертвував 11 тис. рублів.

З 1856 року О. Бобринський переселився до Сміли на постійне проживання. При Капітанівському заводі була заснована селекційна станція, що займалася виведенням нових сортів цукрового буряка. Завод у Смілі першим став випускати цукор-рафінад. При заводі була відкрита Школа кадрів вищої кваліфікації, яка пізніше переросла в училище, а згодом і в Національний університет харчових технологій у Києві.

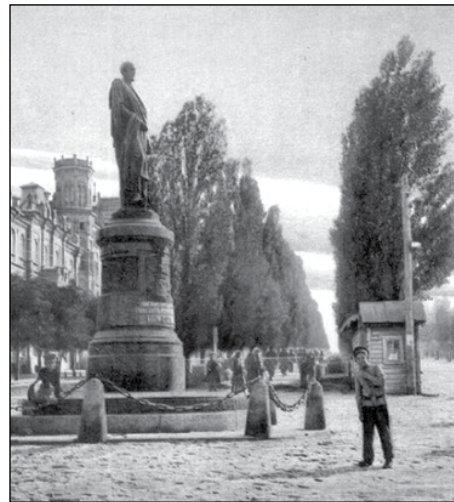
Після реформи 1861 року граф допоміг своїм кріпакам викупити у нього землю. О. Бобринський захоплювався лісівництвом. Вкладав гроші кошти в охорону та відновлення цілющого Черкаського бору. Організовував штучні посадки дуба та хвойних порід дерев. Ліси на його землях нагадують парки.

О. Бобринський захоплювався фізичними і хемічними дослідженнями, механікою. Був членом 11 наукових товариств. Його нову конструкцію плуга на Всесвітній виставці в Парижі відзначили медаллю. За фотографії отримували дипломи на виставках у Європі. Заради своєї дружини почав займатися квітникарством, написав книгу про вирощування квітів і вивів власний сорт троянд.

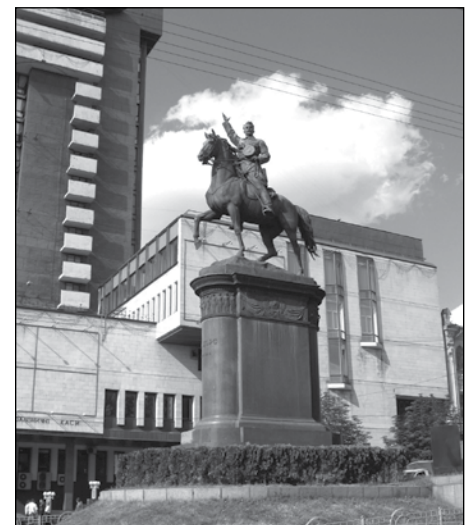
Помер граф 4 жовтня 1868 року. У 1878 році у Києві за громадські кошти був споруджений пам'ятник (скульптор Іван Шредер, архітектор Іполит Монігеті) підприємцеві, економістові, меценатові, засновникові цукрової промисловості України, будівничому першої залізниці у Російській імперії та Наддніпрянській Україні. Але до пролетарського свята 1 травня 1919 року бронзовий монумент демонтували й переплавили на снаряди для Червоної армії.

1917 рік розвіяв Бобринських по світу. А збудовані ними цукровий та машинобудівний заводи, лікарня, технікум харчової промисловості, залізнична станція стоять у Смілі й досі. Збереглася й горіхова алея, посаджена старим графом. У пам'ять про графа у Смілі вулицю Тельмана перейменували на бульвар Бобринського.

Київ

Таким був пам'ятник Олексієві Бобринському в Києві.

Пам'ятник Миколі Щорсу в Києві.

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	Fax (973) 644-9510
	E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Донбас не можна віддавати Росії

З належною пошаною почуваюся зобов'язаним висловити незгоду з думкою проф. Олександра Мотиля в статті „Донбас для України – безглузний тягар“, поміщеною в „Свободі“ 2 вересня 2016 року. Автор пропонує стратегію вирішення конфлікту на сході України, зокрема в Донбасі, котрий йде вже понад два роки без надійних перспектив на закінчення. Вважаючи, що Україні не вистачає сил для перемоги, професор представляє шлях виходу із ситуації, а саме, що Україна має здати Донбас, проголосити його окупованим Росією, і що не має намірів його відібрати війсьним шляхом.

На виправдання пропонованої стратегії професор ставить наступні аргументи:

Україна не спроможна відбити агресію Росії війсьним шляхом, окупація Донбасу виснажує того, хто його контролює, здача Донбасу вийде на користь України, бо Росія стане слабшою через непомірні втрати, які принесе окупація цієї території, статистика показує, що 22.9 відс. населення східної і 27.9 відс. західної України підтримує відділення Донбасу і що навіть президент України вже прийняв стратегію відділення, дискусії про відділення Донбасу вже не вважаються зрадою.

До відділення Донбасу професор радить українцям прийняти наступний ряд підходів: зменшити або усунути економічну залежність України від ресурсів, що добуваються на сході, почати психологічне відмежування від Донбасу і від самоідентифікації з землями, які фактично є антиукраїнськими або російськими, заохочувати українське населення Донбасу до переселення.

Професор осуджує Київ за продовження війни в ім'я збереження національного суверенітету і запитує: „На що Україна готова далі витрачати свої обмежені ресурси?“. Раз таке питання поставлене, воно вимагає відповіді.

Важко погодитися з пропонованою проф. О. Мотилем стратегією, яка викликає занепокоєння і тривогу, оскільки йдуть кроваві змагання проти ворожого захоплення території України і в котрих гинуть і вже полягли тисячі молодих людей.

Подані статистики, що приблизно 25 відс. українського населення підтримує відділення Донбасу – це слабкий аргумент, бо ігнорує самозрозумілий висновок, що решта 75 відс. населення є протилежного наставлення. А для заяви, що сам президент України вже прийняв стратегію відділення Донбасу, немає підстав. Ті, що не вважають заклик до здачі Донбасу зрадою, може погодяться, що це принаймні підризна діяльність, яка знеохочує Збройні Сили України. Більш того, можна сподіватися, що здача Донбасу тільки підбадьорить Росію до дальшого захоплення українських земель і в кінці доведе до тотально-

го розвалу та загибелі України як суверенної держави.

Донбас – це багатий промисловий район, що є для України необхідним джерелом енергії, промисловості, має економічний потенціал. Пропозиція на усунення чи зменшення економічної залежності України від ресурсів, що добуваються на сході, зокрема вугілля, заліза, газу та інших, себе не оправдує, бо таких ресурсів в інших районах України в значних кількостях немає. Тому важко уявити, яким способом збереження Донбасу мало б стати для України „безглузним економічним тягарем“ і як його здача мала б зробити Україну стабільною і сильною. Очікування на те, що здача Донбасу вичерпає ресурси Росії і ослабить її, це просто самообман. Навпаки, Росія значно скористається подарованими ресурсами з Донбасу.

Ще більш тривожною і обурливою є порада на відділення психологічної ідентифікації з землями, де проживає антиукраїнське російське населення і заохочення українського населення переселятися. Сказати простіше: погодитися, що Донбас – це російська земля, на якій потрібно провести етнічну чистку українського населення.

Правда, що на східній Україні є значне число російського населення. Але це ніяк не означає, що Донбас та інші східні області України є російські. Радше, це означає, що внаслідок Голодомору загинули мільйони українців, на місці котрих поселилися росіяни, як також і наслідок довготривалого переслідування і репресій української мови і культури. Переселення українців з їхніх домів і з їхньої рідної землі було б жорстоким, ганебним, висококоштовним і нереальним явищем.

Військові сили і техніка України покищо не рівняються Росії. Проте, Росія не є непереможною, як свідчить її поразка в Афганістані, де прості партизани відбили втручання набагато сильнішої і краще озброєної російської армії. Віримо, що Україна спроможна на подібний подвиг, тому що наш нарід завжди славився героїзмом і готовністю відбивати ворожі наступи і захищати свою батьківщину.

Захист держави і її громадян від ворожої загрози – це пріоритет і обов'язок президента і державної влади, яким народ демократичним шляхом доручив довіря. Їх завданням є відвоювати Донбас та інші захоплені Росією землі в ім'я національної гідності, в ім'я полеглих героїв, в ім'я збереження територіальної цілісності і суверенітету України. А це стане реальним тільки тоді, коли будемо підтримувати і допомагати війську, а не підрипати його зусилля „порадами“ про на відступ і здачу.

Д-р Андрій Мельник,
Чикаго

Путін – воєнний злочинець

Серед українців та більшості цивілізованих людей та народів, мабуть, є мало тих, котрі не вважають Володимира Путіна воєнним злочинцем. Своєю поведінкою, зокрема в Україні та Сирії, він це підтвердив. Можна також аналізувати його поведінку у самій Росії, де він влаштовував теракти, щоб дати привід для безжального знищення чеченців у Чечні, війни у Грузії 2008 року.

Таке окреслення В. Путіна, однак, видалося проблематичним для номінанта на Державного секретаря США, коли на слуханні в Комітеті закордонних справ Сенату США сенатор з Флориди Марко Рубіо запитав про це Рекса Тилерсона. Сенатор М. Рубіо подав Р. Тилерсону нові приклади воєнних злочинів, зокрема з останньої російської агресії в місті Алеппо, у Сирії, де вбивали людей москалі і приспівники Президента Башара аль-Асада, але Р. Тилерсон не погодився висловити такого окреслення, очевидно, маючи на увазі, що у майбутньому, незважаючи на результати процесу, чи у ролі Державного секретаря чи головного виконавчого службовця енергетичної фірми, важко буде йому після такого гострого звинувачення вести переговори з самим В. Путіним у будь-якому відношенні й навіть з його Міністром закордонних справ Сергієм Лавровим.

Беручи під увагу не тільки Алеппо, але й події в Криму та на Донбасі, а тим більше брутальне збиття Малайзійського літака з цивільними пасажирами, звинувачення у воєнних злочинах В. Путіна це справа дуже ясна, хіба є питання щодо числа злочинів. Розглядаючи злочини Росії, в тому числі і В. Путіна, який несе повну відповідальність за ці злочини, має Міжнародний кримінальний суд у Гаазі. Позовником у цьому суді може бути тільки держава, тому немає чого сподіватися, щоби Президент Сирії Б. Асад, якого захищає В. Путін, був позовником. Зрештою, сам Б. Асад давно повинен був стояти перед судом за воєнні злочини.

З Україною ця справа трохи менш проблематична. Правда, щоб внести формальний акт звинувачення, корисно було б формально оголосити воєнний стан на своїй території. Цього досі Україна не зробила, бо таке проголошення припинило б допомогу від Міжнародного Валютного Фонду, яку, до речі, використовують і далі олігархи України. Також Україна ніколи не ратифікувала Римського Статуту як договору, що визнало б юрисдикцію суду.

Однак 14 квітня 2014 року Україна рішенням Верховної Ради України внесла Деклярацію, визнаючи юрисдикцію суду над злочинами, скоєними на її території режимом Віктора Януковича від 21 листопада 2013 року до 22 лютого 2014 року, а 8 вересня 2015 року Україна подала другу деклярацію, визнаючи юрисдикцію над злочинами на її території від 20 лютого 2014 році до не-

значеної дати, тобто продовжуючи до сьогоднішнього дня.

14 листопада 2016 року Головний прокуратор суду подав свій звіт, називаючи анексію Криму Росією „продовженням стану окупації“, що підтвердив Комітет людських прав ООН. Щодо злочинів Росії у згаданих конфліктах зачислено переслідування кримських татар (понад 19,000 татар покинули Крим та оселилися на материковій території України), вбивство і викрадання осіб, котрі були в опозиції до анексії, негуманне трактування арештованих чи затриманих, арешти та затримання без суду за протиставлення до так званого референдуму з 16 березня 2014 року, включно з насильницьким перевезенням з однієї тюрми до другої та навіть на територію Росії, а також впровадження примусової військової служби населенню окупованої території через насильницьке надання російського громадянства, що несе за собою примусову військову службу для Росії.

У східній Україні задокументовано понад 800 випадків, що є злочинами. 9,578 осіб вбито та 22,236 поранено, між ними приблизно 2,000 осіб цивільного населення вбито внаслідок бомбардування цивільних поселень, знищення шкіл (у багатьох випадках є докази, що це було зроблено навмисне), затримання і арешти на території Донбасу осіб, які виявляли лояльність до України (400 осіб зовсім зникли), а також тортування арештованих і затриманих, статеві злочини під час жорстокого допитування затриманих, а також проти звичайного населення. До речі, бракує обчислення цих злочинів через брак повідомлень і доступу до потерпілих. Звіт закінчено повідомленням, що дослідження злочинів на цих територіях буде продовжене.

16 листопада 2016 року, через кілька днів після звіту Головного прокуратора Суду, Президент Росії В. Путін доручив урядові Росії відкликати участь Росії в підписанні Римського Статуту. Росія підписала Римський Статут у 2000 році, але ніколи цього статуту не ратифікувала як договір, тим самим не приймаючи юрисдикцію суду, бо сам В. Путін і Росія знали і знають, хто такий В. Путін і що таке Росія, а погодитися на юрисдикцію у такому випадку дуже небезпечно. Один російський спеціаліст з міжнародних відносин пояснив, що коли у 2000 році Росія підписала Римський статут, вона хотіла бути частиною сучасного світу, а тепер не хоче, бо можуть бути поважні наслідки. На злодієві шапка горить!

Р. Тилерсону та його зверхникові Президентів Дональдові Трампові, мабуть, треба ознайомитись з цим звітом, перш ніж домовлятися з воєнним злочинцем у ролі союзника. Інакше Д. Трамп і його оточення відповідатимуть за злочини.

Аскольд Лозинський,
Нью-Йорк

ОКСАНА СТАНЬКО
Ліцензований продавець
Страховання Життя
OKSANA STANKO
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

32 Peachtree Rd.
Basking Ridge, NJ 07920
Tel.: 908-872-2192; email: stankouna@optimum.net

ХРИСТИНА БРОДИН
Ліцензований Продавець
Страховання Життя
CHRISTINE BRODYN
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

187 Henshaw Ave.
Springfield, NJ 07081
Tel.: 973-376-1347

WAREHOUSE/FORKLIFT OPERATOR
(Kearny, NJ)
Forklift operator needed.
Great work experience.
Must know English.
Phone 203 898 4137

TRACTOR DRIVERS - CLASS A (Kearny, NJ)
CDL class A tractor trailer driver wanted.
Long and short haul. Minimum 2 years
exp and good driving record. Hazmat a
plus. Steady work and good pay.
Phone 203 898 4137

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Відбувся 53-ий з'їзд ОДВУ

Уляна Процюк

ЛІГАЙТОН, Пенсильванія. – Організація Державного Відродження України (ОДВУ) провела 53-ий з'їзд 19 листопада 2016 року на оселі ОДВУ ім. Олега Ольжича.

Голова Центральної Управи ОДВУ Олександр Процюк відкрив з'їзд молитвою, тоді однохвилинною мовчанкою вшановано членів ОДВУ, які відійшли у вічність, особливо редактора журналу „Самостійна Україна” і почесного голову ОДВУ Павла Дорожинського та довголітнього члена Контрольної комісії Михайла Белендюка.

О. Процюк звернувся з привітом до делегатів, членів ОДВУ та гостей, зокрема до голови Українського Національного Об'єднання Канади (УНО) Тараса Підземецького та Юрія Сергійчика, члена дирекції УНО. Т. Підземецький подякував братній організації ОДВУ за співпрацю в ім'я незалежної України і відновлення Ідеологічно спорідненої націоналістичної організації (ІСНО).

Голова президії д-р Павлина Головяк прочитала порядок нарад з'їзду, який був прийнятий.

О. Процюк звітував, що ОДВУ брала участь в Комітеті з відзначення 75-ої річниці Голодомору. Засно-

вано новий 57-ий Відділ ім. Маркіяна Паславського ОДВУ в Лігайтоні. ОДВУ діє на терені Філадельфії, МакАду, Нью-Йорку та Лігайтону і влаштовує імпрези разом з іншими українськими організаціями.

Опісля відбулися звіти членів та відділів ОДВУ. За 7-ий Відділ ім. Володимира Івасюка в МакАду, Пенсильванія, звітувала д-р П. Головяк, за 12-ий Відділ ім. Юліана Головінського (Філадельфія) звітував д-р Нестор Зарічний, за 23-ий Відділ ОДВУ ім. Симона Петлюри (Алентавн, Пенсильванія) – Роман Гелетканич, за 57-ий Відділ ім. М. Паславського – Христина Бак-Бойчук. Д-р Юрій Солтис, почесний член, представляв ОДВУ на терені Нью-Йорку.

Адміністраторка оселі Леся Стецина звітувала про діяльність оселі ОДВУ ім. О. Ольжича в Лігайтоні, на терені якої відбуваються танцювальні табори, різного роду імпрези.

Після дискусії та звіту Контрольної комісії Михайло Дуда дав абсолюторію уступаючій управі, що й було прийнято.

Від Номінаційної комісії Роман Городиський запропонував склад нової управи на 2016-2018 роки. Були обрані: голова Центральної Управи ОДВУ Мирослав Кий, перший заступник Н. Зарічний, другий

На сесії з'їзду Організації Державного Відродження України.

заступник Р. Городиський, секретар і прес-референт Уляна Процюк, фінансовий секретар Х. Бак-Бойчук, організаційна Наталя Микитюх, господарський референт Мирон-Зенон Благий, культурно-суспільно-громадський референт П. Головяк. Вільні члени: Орест Гарасимович, Андрій Крилюк, Христина Прокопович, Євгенія Подоляк, Леся Стецина. Контрольна комісія: М. Дуда, Володимир Малиничик, Микола Рудницький, Адольф Словік, Тайлер Завацький. Товариський суд: Р. Гелетканич, Ірена Грамяк, Юрко Стецина, Михайло Герець і Лев Домбичевський. Почесні голови О. Процюк, Володимир Процик. Почесні члени Ю. Солтис, Петро Клюк і Наталя Пазунок.

Нововибраний голова д-р М. Кий подякував за довір'я і висловив уступаючому голові О. Процюкові за його довголітнє головування та працю для ОДВУ і оселі. З'їзд закінчено українським національним гімном.

20 листопада в Українській католицькій церкві св. Володимира відслужив Літургію о. Володимир Баран, а відтак на оселі відбувся традиційний День подяки. На цій імпрезі вшановано пам'ять патрона 57-го відділу ОДВУ в Лігайтоні М. Паславського. У мистецькій програмі виступила українська танцювальна група при православній церкві св. Марії в Алентавні під керівництвом Володимира Милиничика.

Аничка співала на Флориді

Віра Боднарук

НОРТ-ПОРТ, Флорида. – Громадський комітет в Норт-Порті, Флорида відзначив День соборності України 28 січня в Українському осередку ім. св. Андрія благодійним концертом співачки Анички зі Львова. Всі фонди з

концерту були призначені на лікування поранених воїнів України в США і тому зала була вщерть заповнена, а квитки на концерт були випродані наперед.

Разом з Аничкою прибули директор фонду „Revived Soldiers of Ukraine” Ірина Ващук та полковник Віталій Галіцин, який перебу-

ває на лікуванні в США. Він втратив зір від вибуху гранати, захищаючи кордони України на Донбасі.

На початку Українські Американські Ветерани, Станиця 40, внесли прапори. Гімни США і України виконали присутні, а вступне слово виголосила Дарія Томашоська, заступник голови Громадського комітету.

Співачка Аничка почала свій виступ пісню „Пливе кача” в пам'ять „Небесної сотні”, продовжила пісню „Ми об'їхали землю довкола”, а далі полилися лемківські та народні й сучасні пісні. Прегарні строї та майстерність виконання чарували присутніх.

І. Ващук розповіла про фонд, який вона очолює. Цей фонд існує один рік, але співпраця з Аничкою і її благодійні концерти дали можливість фінансово допомага-

ти пораненим воїнам України, які лікуються в США.

З великою повагою вітала залу В. Галіцина, який розповів про свою участь у боях на Донбасі і сказав, що готовий продовжувати свою працю, як тільки повернеться його зір.

Голова Громадського комітету Віра Боднарук пояснила, що благодійний концерт має допомогти пораненим воїнам України. Зі вступів та пожертв було зібрано і передано у фонд „Revived Soldiers of Ukraine” 8,000 дол.

Молитвою „Боже Великий, Єдиний” закінчився благодійний концерт. Коли майже всі розійшлися і лишилася мала група, почувся спів „Ой, у лузі червона калина”, „Повіяв вітер степовий” та інших пісень Січових Стрільців та УПА. Зливалися голоси українців, народжених в Україні і далеко за її межами.

**Наукове Товариство ім. Шевченка
в Америці**

запрошує

на

поетичний вечір

відомого українського поета
лауреата Національної премії ім. Т. Г. Шевченка

МИКОЛИ ВОРОБІЙОВА

Засновник і лідер «Київської школи» в українській поезії.
Автор поетичних збірок «Букініст» (1966), «Без кори» (1967),
«Пригадай на дорогу мені» (1985), «Місяць шипшини» (1986),
«Ожина обрію» (1988), «Прогулянка одинцем» (1990),
«Верховний голос» (1991), «Іскри в слідах» (1993),
«Човен» (1999), «Срібна рука» (2000), «Слуга півонії» (2003),
«Оманливий оркестр» (2006), «Без кори. Вибране» (2007).

**в суботу, 18 лютого 2017 року
о 5-ій годині по пол.**

в будинку НТШ
63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

Члени ексекютиви Осередку ім. св. Андрія вручають чек Аничці та Ірині Ващук. (Фото: Віктор Лісничий)

ПОДІЇ В УКРАЇНІ

В Черкасах третю річницю Майдану відзначили виставкою

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – До третьої річниці Майдану та на вшанування пам'яті „Небесної сотні“ 27 січня в обласному художньому музеї розгорнуто виставку „За волю, за кращу долю. Третя річниця Майдану“. Автор ідеї та керівник проекту – начальник Управління культури та зв'язків з громадськістю обласної адміністрації Олег Островський.

Проект має три складові частини. На фотовиставці представлено фото-відеоматеріали хроніки подій на Майдані, зроблені безпосередньо учасниками цих подій, у тому числі журналістом Степаном Вінярським.

Далі йде інсталяційна частина, де демонструються під музичний

Капеля бандуристів об'єднання художніх колективів обласної ради виступає в художньому музеї. (Фото: Олександр Костирко)

супровід шоломи, шини, частини барикад. Також додано виставку „Люди свободи: гарантії незалежності“, представлену Українським інститутом національної пам'яті

спільно з Галузевим державним архівом Служби безпеки України та Центром досліджень визвольного руху.

Художню частину виставки фор-

мують роботи відомих художників України. Центральним сюжетом виставки є портрети шести загиблих мешканців Черкащини. Це Максим Горошинин, Юрій Парашук, Юрій Пасхалін, Андрій Саєнко, Віктор Чернець, Віталій Смоленський. У загальну канву входить спеціальний проєкт двох народних художників України й лавреатів Національної премії ім. Тараса Шевченка Миколи Бабака (Черкаси) та Євгена Матвєєва (Київ) – „Жертвопринесення“, присвячений подіям Революції Гідності протягом 2013-2014 років.

На відкритті виставки були присутні учасники Майдану та члени родин загиблих з Черкащини, кобзар Тарас Силенко, духовенство, художники.

„Щедрик“ став темою вечора

Світлана Орел

КРОПИВНИЦЬКИЙ. – 26 січня, у перший день Всеукраїнського фестивалю-конкурсу української академічної музики „Клясик-проект“, що з 2003 року приводиться у місті в пам'ять земляка-композитора Юлія Мейтуса, відбулася моновистава „Екуменічний код України – вікова історія „Щедрика“. Нині у світі існує понад 200 музичних переспівів цього твору. Одним з них, очевидно, з авторськими вкрапленнями, розпочала вечір студентка Київського інституту музики ім. Райнгольда Глієра Анастасія Решетняк, виконавши композицію на бандурі.

Провідний науковий співробітник Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Макима Рильського Академії Наук України Валентина Кузик присвятила „Щедрикові“ Миколи Леонто-

вича чимало своїх досліджень, тож її розповідь була багатогранною, з багатьма цікавими деталями.

М. Леонтович працював над цим твором шість років – з 1910 по 1916 рік, поступово відганяючи і вдосконалюючи його. Можливо, цей процес тривав би ще не один рік, але Олександр Кошиць, рішуче забрав його у репертуар свого хору. Зазвучав „Щедрик“ і у багатьох країнах під час закордонного турне хору О. Кошиця у короткий час Української Народної Республіки.

Через 20 років після першого виконання американський композитор українського походження Пітер Вільховський адаптував „Щедрик“ до американського Різдвяного дійства і тепер весь світ знає його як „Carols of the Bells“. Та, на жаль, мало хто у світі знає, що це твір українського композитора, тим більше пам'ятає про справжні

Студентський хор „Пріма-віста“ Кіровоградського музичного училища.

слова прадавнього походження.

М. Леонтовича у ніч на 23 січня 1921 року підступно вбив чекіст Опанас Грищенко. Про цю загадкову смерть було поширено багато брехні і лише на початку 1990-их років було оприлюднено звіт, де вказано ім'я вбивці.

У радянські часи в Україні дозволялося виконувати тільки

чотири твори композитора. Правда, у тому числі й „Щедрик“. І лише у 2009 році видано повне зібрання музичних творів М. Леонтовича під редакцією В. Кузик.

„Щедрик“ М. Леонтовича виконав студентський хор „Пріма-віста“ Кіровоградського музичного училища під керівництвом Оксани Трушиної.

Пом'янули героїв Крут, похованих на Черкащині

Олександр Вівчарик

СТАРОСІЛЛЯ, Черкаська область. – 29 січня на цвинтарі села, що у Городищенському районі, прийшли місцеві жителі, а також активісти з Черкас і Сміли. На цьому цвинтарі поховані три невідомі юнаки, які разом з своїми побратимами зупинили на чотири дні більшовицьку московську орду біля невеликої станції Крути у січні 1918 року.

Завідувачка Музею історії села Галина Галенко розповіла, що після бою під Крутами до села кінсьми заїхав нетутешній чоловік. Він віз трьох молодих парубків, вкритих смертельними ранами. Серед них був і його син. У Старосіллі юнаки померли. Місцева жителька Шарківна з тим чоловіком поховала безіменних героїв. Чоловік відразу поїхав. Так і залишилися полегли в пам'яті місцевих жителів просто крутянцями. Кілька років тому з ініціативи громадського об'єднання „Воля ХХІ“ на могилах було встановлено великі хрести.

Громадянську Панахиду провів протосерей місцевого храму Івана Предтечі Української православної церкви Київського Патріархату Василь Пleshинець. Присутні схилили у жалобі синьо-жовті прапори.

На панахиді була Людмила Удовик, якій

Жалобна хода до кладовища. (Фото: Олександр Вівчарик)

доручила догляд за могилами крутянців Людмила Старіченко, яка доглядала за ними після Шарківни. Цього року на могили героїв прийшли десятки українців. Вони запалили поминальні свічки, помолилися за їхні душі.

„У цей день хочеться душею пригорнутися до тих, які жертвували собою у всі часи, – говорила письменниця, депутат обласної ради Валентина Коваленко. – Ми вшановуємо цих невідомих нам юнаків за їхню одержимість, жертвну боротьбу за незалежність України. І зараз Україна у вогні, бо, як і тоді, Російська імперія намагається задумати український патріотизм. І знову на війну першими пішли просто з Майдану наймолодші“.

Готові захистити Україну

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – 19 січня на території військової частини за сприянням районної організації Всеукраїнського об'єднання учасників бойових дій та ветеранів військ зв'язку відбулися урочистості з нагоди 25-ої річниці прийняття військової присяги. Саме в цей день 1992 року під командуванням полковника Володимира Гребнева особовий склад частини присягнув на вірність українському народові.

Відкрив урочистості командир військової частини підполковник Руслан Ярошенко. Військовикам і ветеранам міський голова Володимир Музичка вручив грамоти й подяки. Священики Андрій Процик та Олег Дрюченко благословили особовий склад, освятили воїнів і техніку, які незабаром поїдуть у зону боїв.

Завершилися урочистості колядками та щедрівками, які подарували воїнам школярі.

Священики освячують військову техніку, яка відправиться у зону проведення бойових дій. (Фото: Ігор Заєць)

Українці світу засудили агресію Росії

Посилення агресії Росії на Донбасі викликало хвилю протестів закордонних українців. Нижче вміщено повідомлення про такі акції протесту, що надійшли до „Свободи“.

РИМ

Після загострення бойових дій та російської агресії на Донбасі українська громада провела 2 лютого маніфестацію-пикет Посольства Росії в Римі. Про це повідомив голо-

ва Християнського товариства українців в Італії Олесь Городецький.

„Близько сотні українців вийшли під російське посольство в Римі, щоб висловити свій протест проти агресії Росії в Україні. Приводом до акції стали останні події в Авдіївці та на лінії розмежування. Загибель

українських військових не залишила байдужими римських українців. Загиблим героям було присвячено багато виступів“, – пише О. Городецький. Під час віча звучала спільна молитва за душі загиблих, в їх честь присутні виконали пісню „Пливе кача“. Учасники акції тримали фото загиблих з написами „Іх вбив Путін!“. Італійською мовою звучали гасла: „Російські терористи, забирайтеся геть з України!“, „Путін – вбивця!“.

Пикет організували організаційний комітет „Евромайдан Рим“ та Конгрес українців Італії. („Укрінформ“)

ЛІСБОНА

Українська громада Лісбони приєдналася до акції протесту проти нової ескалації російської агресії в Україні. Учасники пикету вшанували пам'ять загиблих українських військових біля Авдіївки.

„Геть російських окупантів з України! Путін, геть з України! Росія – агресор!“, – скандували учасники пикету.

Українці надіслали до Президента Португалії Марсело Соуза звернення з проханням посилити санкції проти Кремля. (Фото: Спілка українців у Португалії)

фільм

Неділя
26 лютого 2017 р.
о год 2 по пол.

ВОЛЯ АБО СМЕРТЬ!

2016 р. США/Україна
укр/рос, англ
73 хв.

Зустріч з режисером
ДАМ'ЯНОМ КОЛОДІЄМ

Вступ 10 дол.

**ПОКАЗ ФІЛЬМУ І ВІДКРИТТЯ
ВИСТАВКИ Мистецтво Майдану**

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212.228.0110
www.ukrainianmuseum.org

NYCULTURE
The Ukrainian Museum's film program is supported, in part, by public funds from the New York City Dept. of Cultural Affairs, in partnership with the City Council.

СПОКІЙ І ВПЕВНЕНІСТЬ

♥ найцінніший подарунок!

- ♥ **Страхування життя**
- ♥ **Ануїтети**
- ♥ **Страховий сертифікат (Endowment)**

**Телефонуйте:
800-253-9862**

2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
Загальні інформації – 800-253-9862
www.UkrainianNationalAssociation.org
facebook.com/UkrainianNationalAssociation

Український Народний Союз

Як Московський Патріархат готує „воїнів Путіна”

Тетяна Шпайхер
Спеціально для „Свободи”

Десятирічний хлопчик тримає в руках ручний гранатомет або стріляє з автомата Калашникова. Це відбувається з благословенням єпископа Московського Патріархату і називається корисним літнім відпочинком дитини. Це, звісно, якщо ви проживаєте в Російській Федерації (РФ) і віддали дитину до православного воєнного табору, яких у Росії сотні. Для України, Європи чи Америки, християнські дитячі військові табори – дикість і до того ж порушення прав дитини. Але не для Росії, і тепер не для окупованої частини України. Те, про що донедавна можна було прочитати лише в інтернеті, для жителів окупованого Криму і частини Донбасу стало реальністю.

Православне вбивство

Повідомлення про участь 60 хлопчиків з окупованого Донбасу в православному воєнному таборі викликало справжній розголос в Україні. Інформацію розповсюдив український журналіст Денис Казанський, посилаючись на повідомлення в соціальній мережі від організаторки вивезення дітей на табір до Росії Єлени Романенко.

„60 хлопчиків із Горлівки, Ясинуватої, Донецька назавжди запам'ятають і цей козацький табір, і все чому їх навчили там донські козаки Росії”, – написала Є. Романенко. „Волонтерка” групи „Москва-Донбас” проілюструвала свій пост фотографіями, де хлопчики, яким на вигляд від 10 років, одягнуті у повне військове обмундировання, тримають у руках автомати і стріляють. Деякі з дітей трохи вищі за автомат.

Із фотографій видно, що в таборі присутні кілька священників, а також єпископ, який благословляє майбутніх „воїнів Путіна”. „Вбивати людей треба православно! За віру і царя. А якщо самих вб'ють – нічого страшного. Буде вам вічне життя в раю”, – коментує у своєму дописі фотографії з духовенством Д. Казанський. Журналіст додає, що не треба мати ілюзій щодо того, чого можуть навчити дітей донські козаки Росії, бо „жителі Донбасу досі здригаються, згадуючи цих злочинців”.

В єпархіях Російської Православної Церкви (РПЦ) є спеціальні відділи, які відповідають за співпрацю з козаками Росії, зокрема з донськими. Коли приходить літо, РПЦ і козаки організовують спільні табори, подібні до описаного вище. Військові православні табори – явище дуже поширене у Росії. Пересічному віруючому в Україні чи Європі в існування такого явища повірити нелегко, аж поки він не побачить оголошення про такі табори на офіційних інтернет-сторінках єпархій РПЦ. Але такі оголошення існують.

До прикладу на інтернет-сторінці Новосибірської єпархії можна знайти повідомлення, що продовжується набір в православний козацький військово-спортивний табір „Польовий стан”, а інтернет-сторінка Мелекеської єпархії запрошує дітей віком від 10 до 16 років на військовий православний табір „Червоний парус” в Ульяновській області. „В таборі відбуваються заняття із початкової військової підготовки. Дітей вчать складати і розкладати автомат Калашникова, стріляти з пневматичної гвинтівки, орієнтуватися на місцевості, проводиться майстер-клас з росій-

ського рукопашного бою та інших видів єдиноборств, таких як „козацький спас” і „буза”, – йдеться в оголошенні. Крім того, дітям в таборах дають ідеологічну основу – історію російського народу, основи православ'я і козацтва. Для переконливості додається фотографія хлопчиків в камуфляжі з автоматами під прапором РФ. Батьки на цих фото безтурботно стоять поруч.

Клубне життя

Православні табори відбуваються тільки влітку, але молодь намагаються виховувати і в православних військово-патріотичних клубах, наприклад ім. князя Володимира, Олександра Невського. Таких в Росії сотні і молодь може відвідувати їх щоденно. Дуже часто клуби збираються безпосередньо в одному із приміщень того чи іншого православного храму. Наприклад, на інтернет-сторінці храму Преподобного Сави Сторожевського (Московська єпархія) є фотографії учасників із автоматами на вході до храму. Виглядає, що діти вчать стріляти безпосередньо на подвір'ї храму (<http://www.hram-zara.ru/gallery/pravoslavnyu-voenno-patrioticheskiy-klub/>).

Подібних „військово-патріотичних” клубів зараз в окупованому Донбасі чимало. Багато з них мають свої сторінки в соціальній мережі „Вконтакте”. Організатори таких закладів часто беруть назви російських клубів – „Русській медведь”, „Вітязь”, „Воїн”. Попасти в схожий військовий клуб на окупованому Донбасі досить легко. Для цього достатньо в пошуковику чи в російських соціальних мережах ввести пошуковий запит „воєнно-патріотический клуб” чи „воєнно-патріотическое движение”. Більшість таких клубів мають свої відкриті сторінки у російських соціальних мережах, через які і залучають молодь.

В так званому міністерстві спорту і туризму „ДНР” (так звана „Донецька народна республіка”) ще в серпні 2015 року через новини повідомили, що „військово-патріотичний рух ДНР” нараховує близько тисячі осіб, йдеться в першу чергу про дітей. На окупованій росіянами частині Донбасу також організовують військові табори для дітей. Одним із прикладів таких таборів є організований незаконним збройним формуванням „Бригада „Восток” дитячий військовий табір в липні 2015 року в Донецьку. Як повідомляють бойовики на відео, викладеному на YouTube, хлопчиків та дівчаток віком від 12 до 18 років вчили стріляти з пістолета Макарова (<https://www.youtube.com/watch?v=tYDR9WoEODw>).

В єпархіях Української Православної Церкви Московського Патріархату (УПЦ МП) півдня і сходу, в тому числі окупованих територій на сході України, є спеціальні відділи, які відповідають за пастирську опіку козаків, зокрема донських. На офіційній інтернет-сторінці УПЦ МП серед переліку синодальних відділів вказується і відділ пастирської опіки козацтва та духовно-фізичного виховання молоді. Правда, на інтернет-сторінці відділу немає ні новин, ні жодної інформації. Є лишень російськомовний звіт роботи за 2013 рік, в якому містяться нарікання на „поширеність серед козацтва етнофілетизму, який хоче розділити Церкву за національною ознакою заради вдоволення

Учасники православного воєнно-патріотичного клубу на фотографії з вебсторінки храму Преподобного Сави Сторожевського (Московська єпархія), Російської Православної Церкви.

національної гордині”. В документі духовенство скаржиться на те, що українське козацтво сприймає цю Церкву як неукраїнську і тягнє до „неканонічних” УПЦ КП (Українська Православна Церква Київського Патріархату), УАПЦ (Українська Автокефальна Православна Церква) і навіть УГКЦ (Українська Греко-Католицька Церква).

Слід також додати, що духовенство УПЦ МП з окупованого Донбасу не цурається брати участь у заходах, в тому числі і молодіжних, які відбуваються на території Російської Федерації. Наприклад, офіційна інтернет-сторінка Ровенської єпархії УПЦ МП (територія окупованого Донбасу) повідомляє про участь духовенства єпархії та представників молоді у молодіжному фестивалі добровольчих рухів і патріотичних організацій „Свіжий вітер-2016”, який відбувся у вересні 2016 року в російському місті Шах-

ти. Як повідомляють організатори фестивалю, серед іншого на фестивалі була також виставка зброї та спецзасобів.

Чужі табори

В окупованому Криму православні військові табори „Крим-Січ” козаків почали відбуватися ще за кілька років до окупації. Згадки про них в медіа можна знайти, починаючи з 2011 року. Медіа пишуть, що у таборі 2011 року брали участь не лише діти з Криму, але навіть з невідомих республік Абхазії і Південної Осетії (<http://news.tochka.net/ua/69143-v-lagere-v-krymu-uchat-detey-voevat-foto/>). В 2014 році організатора „Крим-Січ” Сергія Юрченка затримала Служба Безпеки України (СБУ) за підозрою в державній зраді. Проти С. Юрченка було від-

(Закінчення на стор. 19)

Банківські справи по-новому!

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

ФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТНОЇ СПІЛКИ NOVA UA

відбудуться в:

Неділю, 26-го лютого 2017 року

о 1:00-ій годині по полудні

В Українській Централі
240 Hope Avenue
Passaic, NJ 07055

ПОСТАТІ

До 90-річчя смерті Олександра Барвінського

Ярослав Стех

Говорити про Олександра Барвінського, це означає знайомити читачів з унікальним феноменом в якому зосереджувалися багато непересічних талантів, які мають вагоме значення на розвиток української культури. Почато все частіше говорити про значення вченого і передового діяча О. Барвінського. Львівська обласна адміністрація проголосила 1997 рік „роком О. Барвінського“, Наукове Товариство ім. Шевченка організувало наукову сесію і видало її матеріали, впродовж кількох років засідав „Клуб ім. О. Барвінського“.

О. Барвінський народився 8 червня 1847 року у селі Шляхтинцях на Тернопільщині. Початкову освіту здобув у родинному селі, у 1857-1865 роках вчився у тернопільській гімназії. 1864 року Михайло Чайковський заснував таємне студентське товариство „Громаду“. На зборах „Громади“ виголошували промови з нагоди свят, доповіді на літературні і історичні теми. У гімназії О. Барвінський вступив у члени „Громади“, до якої належали усі національно свідомі гімназисти старших класів.

„Громада“ була справжньою школою українознавства і кузницею патріотичного виховання. Члени товариства вчилися літературної української мови, читали книжки з мови та історії України, і популяризували їх серед народу. Вони організували концерти в річницю Тараса Шевченка та інші заходи, які піднімали патріотичний дух.

Після закінчення гімназії у 1865 році батьки О. Барвінського наполягали, щоб він пішов у священики. Однак він вважав, що безпосередньою педагогікою, можна більш удосконалювати народ. Тому у жовтні 1865 року він поступив на філософський факультет Львівського університету, де вибрав головними предметами історію, українську і польську мови. Будучи студентом університету, він не лише глибоко удосконалив свої знання, але став одним із провідних українських діячів. Завдяки його наполегливій праці відновлена „Громада“ була молодіжним авангардом в праці. Студенти виступали за єдність усіх українських земель, прагнули пробудити широку наці-

ональну самосвідомість в українській молоді. Силами „Громади“ у Львові започатковано відзначення Шевченківських свят, які були динамікою національного пробудження. У цей час О. Барвінський познайомився з Миколою Лисенком і надихнувся його на створення музики до „Заповіту“ Тараса Шевченка. Вони разом з товаришами розпочали підготовку до друку поезій Т. Шевченка. Ввесь рукописний „Кобзар“, був поширений серед молоді. Протягом 1866-1868 років з'явився перший найповніший на той час у Галичині збірник Шевченкових творів.

О. Барвінський у 1867 задумав відзначити роковини смерті Т. Шевченка. Концерт пройшов з великим успіхом, викликав велике патріотично-національне піднесення і започаткував щорічне святкування роковин Шевченка у всій Галичині. У цьому періоді О. Барвінський дружив з Іваном Пулюєм. Вони склали слова до патріотичної присяги, в якій між іншим були такі слова: „Ніколи не зрадь, а чесно ціле життя працюй для свого народу“.

О. Барвінський був одружений двічі. Його перша дружина Софія померла 1877 року, залишивши йому двоє дітей. Син Володимир прожив мало, а донька Ольга стала громадською діячкою. 1879 року О. Барвінський одружився вдруге з Євгенією з Любичів. У них народилося ще п'ять синів (один помер у дитинстві) і одна донька. Неабияку шану українського народу заслужили його діти. Найстарший Богдан – відомий історик, Роман – інженер і мистець, Олександр – славетний лікар, Василь – один із найвизначніших українських композиторів.

Після закінчення університету О. Барвінський переїхав на Тернопільщину, де займався педагогічною працею в Бережанській гімназії. Одночасно захистив докторат у Віденському університеті. Ще в Бережанах О. Барвінський опрацював підручник „Виїмки з українсько-руської літератури“, працював також над впровадженням фонетичного правопису, а в 1886 році розпочав видавати „Руську історичну бібліотеку“ (вийшло 24 томи). Дбав про нові видання книжок, виправляв існуючі видання і

достосовував їх до тодішніх педагогічних потреб. За його заходами до всіх українських підручників було впроваджено фонетичний правопис. Це завдало великого удару по москвофільству. Також створив серію підручників для українських шкіл, опублікував низку вагомих статей на педагогічну тематику. О. Барвінський заснував філію „Просвіти“, яка відіграла визначну освітню виховну роль не тільки серед молоді, але також серед дорослого населення.

У 1888 році з родиною переїхав до Львова, де став вчителем учительської семінарії. У Львові його обрали послом до віденського парламенту. Він став членом Головної шкільної ради – органу автономної влади в Галичині – і керував освітою. Вчений-педагог співпрацював з Митрополитом Андреем Шептицьким та з іншими провідними діячами Галичини. Він сприяв заснуванню катедри української історії у Львівському університеті.

Зусиллями О. Барвінського реорганізовано Товариство ім. Т. Шевченка в Наукове Товариство ім. Шевченка (НТШ) з наступними секціями: філологічною, історично-філософською та математично-природничо-лікарською. Його обрали головою НТШ у 1893-1897 роках, за його редакцією вийшли перші чотири томи „Записок НТШ“.

У 1897 році О. Барвінський заснував щоденник „Руслан“, орган створеної ним Християнсько-суспільної партії, який видавався до Першої світової війни. Дуже плідно працював також у „Руській товаристві педагогічній“, якого назву змінив на „Українське педагогічне товариство“ і був його головою у 1891-1895 роках. Він домігся державного фінансування українознавчих студій, які переросли у справжню академію наук. У 1909 році О. Барвінський пішов на пенсію, але далі продовжував свою науково-видавничу діяльність та проводив лінію поєднання національного самоусвідомлення з християнським вихованням.

Вершиною його діяльності була участь, як члена австрійського Сенату, 18 жовтня 1918 року у нарадах Української Національної Ради, що проголосила на західно-українських землях українську державу.

Олександр Барвінський

Останні роки життя О. Барвінський присвятив написанню підручників, а також „Споминів з мого життя“, виданих перед війною. Але мара репресивної радянської імперії не минула родину Барвінських. Сина Василя, відомого українського композитора, разом з дружиною Наталею Пулюй було відправлено на 10-річне заслання до Мордовії, а його твори, що здебільшого існували у рукописах, були спалені. У 1947 році було заарештовано і заслано на 10 років наймолодшого сина Олександра, котрий був лікарем, організовував відділ охорони здоров'я в уряді Ярослава Стецька. Всяку наукову і творчу діяльність про О. Барвінського було заборонено.

Помер О. Барвінський 25 грудня 1926 року. Похований у родинній гробниці на Личаківському цвинтарі у Львові. Поминальне слово над могилою виголосив о. Дем'ян Лопатинський, який нав'язав до слів з листа св. Павла: „Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віру зберіг. Впрочім заховано для мене вінець справедливості, котрий віддасть мені Господь того дня, суддя справедливий“. І далі продовжував: „Життя його ціле, від літ молодості аж до послідньої хвили, це вірна служба Христові і своєму українському народові. Нехай же українська земля, яку він так любив, для якої так трудився, якої історію, тяжкі і світлі хвили, так вірно змальовував, буде йому легкою. Вічна пам'ять великому, заслуженому і невтомимому народові робітникам!“.

Торонто

Учений з США подарував книгу

Д-р Володимир Вертелецький. (Фото: Олександра Юркова)

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – Вчений зі світовим ім'ям, професор генетики Володимир Вертелецький, котрий народився в Рівному 1938 року, 16 січня подарував обласному клінічному лікувально-діагностичному центрові свій багатотомник „Вроджені вади розвитку. Полісся. Чорнобиль“.

Фундаментальну працю лікарям Рівного презентувала завідувача центром Любов Євтушок. Вона зазначила, що частота досліджених вад у Рівненській області є серед найвищих у Європі. Цей показник спричинений з-поміж іншого чорнобильською катастрофою, що, власне й досліджував учений. Водночас В. Вертелецький пропонує низку програмних заходів як протидію вад розвитку людини, які, як сподівається-

ся, за його багатолітнім напруженням переймуть і впроваджуватимуть рівненські лікарі.

В. Вертелецький тривалий час практикував медицину в Аргентині, понад 40 продовжує свою справу в США. При цьому учений протягом 15 років досліджував, як в Україні впливає на людську природу Чорнобиль. Він – член Національної медичної академії Аргентини, почесний член Національної Академії Наук України.

В. Вертелецький навчався на медичному факультеті Університету в Буенос-Айресі. Від 1999 року очолює Українсько-американську програму запобігання вродженим вадам розвитку, на основі якої розроблено і впроваджено в двох областях України реєстри всіх новонароджених та дітей з вродженими вадами розвитку. Створив комп'ютерну міжнародну інформаційну систему з питань тератології і спадкової патології. Фахівець у галузі тератології і медичної генетики. Розробляє принципи і підходи до профілактики вроджених вад розвитку. Вперше провів молекулярно-генетичне дослідження хворих з неврофіброматозом.

НОВИНИ НАУКИ

Конференція в Торонто розглянула роль НТШ в науці

Дагмара Турчин-Дувірак

ТОРОНТО. – 3 грудня 2016 року в Інституті св. Володимира відбулася традиційна конференція Наукового Товариства ім. Шевченка (НТШ) в Канаді, присвячена 125-літтю поселення українців в цій країні. Було представлено у трьох сесіях дослідження науковців з Торонто, Сейнт-Кетеринс, Едмонтону і Вініпеґу. Привітала присутніх президент НТШ д-р Дарія Даревич, вступне слово виголосила голова організаційного комітету конференції Ірина Микитюк.

Першу сесію, яку вів Мирослав Іваник, відкрила Любов Василів-Базюк доповіддю „Головні хвилі еміграції до Канади та розвиток політичної діаспори”. Коротко описавши початки переселення українців наприкінці XIX ст. та закладення ними перших релігійних, освітніх, громадських установ, доповідач зосередилася на 1920-их роках, коли до Канади приїхали військові Української Галицької Армії і Української Народної Республіки, а особливо на 1940-их роках, коли прибула велика хвиля українців з таборів переміщених осіб, тобто, коли еміграція набула політичного характеру.

Л. Василів-Базюк розповіла про велику роль о. д-ра Василя Кушніра, о. д-ра Семена Савчука, сенатора Антіна Глинки та полковника Богдана Панчука, що обороняли українців-патріотів від більшовицьких звинувачень у співробітництві з нацистами та докладали великих зусиль, щоб сотні тисяч українців були прийняті в Канаді.

Власне, на період по Другій світовій війні припадає найбільший розвій громадського, політичного, освітнього, наукового та культурного життя української спільноти в Канаді, коли постали молодіжні організації, були створені Світовий Конгрес Вільних Українців (СКВУ), численні кооперативні банки та кредитові спілки, товариства інженерів, лікарів, правників, журналістів, мистців, літерато-

Організатори та учасники конференції (зліва сидять): Богдана Фуртак, Любов Василів-Базюк, Дарія Даревич, Христия Стоділка-Цурковська (стоять): Богдан Колос, Ігор Томків, Богдан Небесьо, Михайло Траф'як, Валерій Полковський, Ксеня Кебудзинська, Анна Ференц, Галина Костюк, Мирослав Шкандрій, Томас Приймак, Ірина Микитюк, Христия Колос. (Фото: Христия Колос)

рів, НТШ та інші. Українська політична діаспора сьогодні високо цінується в Канаді. Однак, нинішні досягнення, підкреслила доповідач, ми завдячуємо нашим піонерам, їхній відвазі і невтомній праці.

Дві наступні доповіді були присвячені визначним представникам української діаспори в Канаді.

Д-р Валерій Полковський (Едмонтон) висвітлив головні аспекти діяльності Петра Саварина, який у своїй праці досягнув великих здобутків як у загальноканадському так і українському середовищах. Успішний адвокат, він був активним членом Консервативної партії в Альберті, обраний до дирекції, став її президентом. Як українець, брав активну участь в її численних організаціях, а з 1983 по 1988 рік очолював СКВУ.

Та чи не найбільша заслуга П. Саварина – у сприянні запровадження українсько-англійської шкільної програми в Альберті, у заснуванні Канадського Інституту Українських Студій та Канадської Фундації Українських Сту-

дій, вершиною діяльності яких стало видання п'ятитомної англійської „Енциклопедії України”. П. Саварин був членом управи Альбертського університету та сенатором, а від 1982 по 1986 рік – і його канцлером. За видатні заслуги він нагороджений Орденом Канади та удостоєний звання почесного доктора Альбертського університету.

Доповідь Богдани Фуртак була присвячена Ірені Книш (1909-2006), її громадській діяльності, журналістській та письменницькій праці. І. Книш прибула до Канади в 1950 році, у Торонто активно дописувала до численних україномовних газет про визначних українських українських жінок. Пізніше свої публіцистичні нариси вона видала кількома книжками. Серед них – „Смолоскип у темряві” про Наталю Кобринську і початки українського жіночого руху, „Три ровесниці” про Ульяну Кравченко, Марію Башкірцеву і Марію Заньковецьку, „Іван Франко та рівноправність жінки”, книга спогадів „Незабутня Ольга Басараб” та багато інших. Її публіци-

стика завжди вирізнялася ясністю і переконливістю мови, логічністю викладу і солідним фактологічним матеріалом.

Друга сесія (її провадила Ксеня Кебудзинська) відкрилася доповіддю Михайла Траф'яка (Торонто) „Українська література в Канаді на сучасному етапі: поезія, проза, англійська творчість”. У стислому огляді майже 120-літньої історії розвитку української емігрантської літератури в Канаді доповідач виділив чотири періоди: перший, що почався з 1897 року та відзначався фолкліорними і релігійними мотивами; міжвоєнний, коли сформувалася архетипна еміграційна повість; повоєнний, найбільш інтелектуально потужний, коли до Канади приїхало понад 100 письменників з України та надзвичайно збагатилася палітра жанрів, стилів і напрямків; врешті, сучасний, коли розвиток літератури вступив у нову, трансформаційну фазу.

М. Траф'як закінчив свій виступ

(Закінчення на стор. 18)

Вшанували Маркіяна Шашкевича

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – Музей книги та агротехнічний коледж провели 30 листопада 2016 року науково-практичну конференцію „Маркіян Шашкевич – будитель національного духу Галичини”, присвячену 205-ій річниці з дня народження видатного поета, просвітителя, культурно-громадського діяча о. Маркіяна Шашкевича. З вступним словом до її учасників звернулися директор Музею книги Лілія Зінчук та викладач агротехнічного коледжу Олександр Бойко.

Присутніх молитвою благословили оо. Олег Дідух і Володимир Зайчук. Науковці з Бережан, Тернополя, Чорткова, інших міст представили змістовні доповіді на секціях „Література”, „Історія. Релігійно-навігаторство” і „Краєзнавство”.

Про життя й творчість М. Шашкевича, його „Русалку Дністровую”

та інші творчі надбання, діяльність „Руської трійці” розповіли Ольга Зарихта (Галицький коледж

ім. В'ячеслава Чорновола), викладач Чортківського коледжу Ярослав Дзісяк, науковці бережанських

Під час науково-практичної конференції „Маркіян Шашкевич – будитель національного духу Галичини” в приміщенні агротехнічного коледжу. (Фото: Василь Лещук).

музеїв, викладачі Бережанського агротехнічного коледжу Оксана Зборівська, Світлана Куца, О. Бойко, Ганна П'єтак, Галина Линник, Іванна Матвіїв та інші. На основі матеріалів конференції видано збірник.

Художню частину представили студенти агротехнічного коледжу та вихованці Центру дитячої творчості літературною композицією „М. Шашкевич і Бережани” (керівник Лариса Васютенко).

Відбулася презентація видань „Бережанці у вінок Маркіянові” (упорядник Л. Зінчук) і „Маркіян” (упорядник Микола Проців). Книжково-ілюстративну виставку „Маркіян Шашкевич – просвітител Галичини” підготувала завідувачка бібліотекою агроколеджу Ольга Михайлишин.

М. Шашкевич навчався в Бережанській гімназії. У 1993 році, до 150-річчя з дня смерті М. Шашкевича, в Музеї книги відкрито його пам'ятну кімнату. Матеріали експозиції надійшли не лише з України, а й з Канади і США.

АКТУАЛЬНЕ: Культура – наш другий фронт

Наталія Осипчук

В останні два роки, може, вперше за всю чвертьвікову історію української незалежності, наша культура заговорила власним голосом – як чинник національного самоствердження України.

Культурна політика в наших умовах ведення війни (яку вперто називають АТО, гібридною та іншою маячнею) – це те ж саме волонтерство. Жертовне й відповідальне, з ризиком будь-якої миті втратити все, натомість одержати безліч проблем. Останнім часом з уст провладних політиків можна почути тезу про те, що добровольці нині вже не потрібні, що вони вже свою місію виконали. Культурна політика – річ в нашій державі невидима й неосяжна. Міністер культури запевняє, що все буде в нас добре. Збільшиться фінансування на таку потрібну справу, як кінематограф, на книговидавництво тощо.

Нібито формально є розуміння важливості гуманітарної політи-

ки в умовах ведення війни з російським окупантом. Якщо ж поглянути на ситуацію зблизька, то у гуманітарній політиці спостерігаємо суттєві прогалини. Звісно, йдеться не лише про те, що є труднощі з матеріальним забезпеченням, що їх мужньо долають добровольці. Суттєвим недоліком залишається брак необхідної інформації з цивільного й політичного життя, люди на передовій перебувають у своєрідному інформаційному вакуумі.

Для того, щоб культура стала нашим другим потужним фронтом, самих лише зусиль волонтерів не досить. Адже бути сильним на цьому фронті означає бути готовим до перемоги з ворогом. Звісно, якщо запитати у чинного Міністра культури про ролі культури у перемозі над ворогом, ми не почуємо чогось незвичного. Так, нам підтвердять, що перемога в інформаційній війні набагато важливіша за дипломатичні перемоги або безкінечні політичні змагання. Проте факти – уперта річ – говорять нам про цілком про-

тилежні речі. Про те, що насправді жодного „інформаційного прориву“ на сході країни не спостерігається. Натомість, інформація про усілякі „еленери“ та „денеери“ – у необмеженій кількості.

Покищо речниками культурних ініціатив виступають знов таки волонтери, які працюють на культурному фронті. Отже, без розуміння того, що культура – наш другий фронт – годі говорити про малі й великі перемоги. Як відомо, останні постають з перших. Бути сильним на нашому культурному фронті означає бути готовим до великих перемог. Про це говорять музиканти, художники, письменники. З останніми взагалі дуже складно. Вони ніби є, присутні у гуманітарному просторі, проте вперто ігноруються державою.

Нещодавно мені довелося рецензувати твір десятикласниці Богуславської школи Мирослави Терещенко. Вразила зрілість та мудрість зовсім юної школярки. Мирослава Терещенко проаналізувала нове-

ли з книги „Евромайдан: хроніка в новелах“. Висновки школярки гідні того, аби до неї прислухалися: „Евромайдан – те, що вже відбулося і фактично завершилось, але все ще тяжко говорити про ті події, що змусили одних змінити свої погляди, а інших – віддати своє життя за волю та незалежність мільйонів. Також морально нестерпно писати і усвідомлювати це все, але це потрібно робити. Під час спілкування з авторами я дізналася: вони писали про те, що самі пережили, і не хотіли замовчувати події, які всі ігнорували до того часу, поки це не стало головною темою в Україні. На мою думку, тема, яку я обра-ла, є насправді найактуальнішою, якщо дивитись на неї крізь призму сучасності. Адже зараз багато істориків вивчають Революцію Гідності, шукаючи якісь приховані факти. Проте ці коштовні знахідки завжди знаходяться поряд. Так от, чому ж літературознавці ще не досліджують літературу, яка описує події Євромайдану? Саме вона містить ту незримую правду, фільтровану емоціями і переживаннями авторів“.

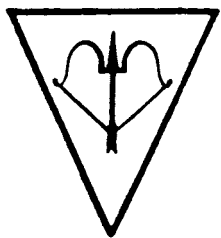
Кажуть, коли говорять гармати, музи мовчать. В Україні події на Майдані стали революцією духу, музи не мовчали, а намагалися встановити події оперативно, подаючи інформацію з перших вуст. В українській літературі саме завдяки Революції Гідності вибухнула література „nonfiction“. Сплав документалістики, журналістики, ця так звана „диктофонна“ література з'являється на виклики часу. Критики наголошують, що Нобелівське лауреатство Світлани Алексієвич – свідчення того, що твори, написані в жанрі „nonfiction“, фактично визнані як явище високої художньої літератури.

Події на Майдані спричинилися до появи таких книжок, як „Літопис самовидців: дев'ять місяців українського спротиву“ Оксани Забужко, „Евромайдан: хроніка відчуттів“, книга-реквієм „Небесна сотня“ Романа Савчака. Щодо появи літератури „nonfiction“, письменниця О. Забужко сказала так: „Якщо ви чекаєте великих художніх книжок, романів тощо, то, повірте, нічого серйозного не побачите зараз, крім документалістики. Такі події вже наступне покоління осмислює“.

У піснях відомих українських виконавців усе частіше звучить тема війни. Відомою є композиція Анастасії Приходько та Микити Рубченка „Герої не вмирають“. Митці виїжджали з концертами на передову лінію, підтримуючи українських героїв в найтяжчі хвилини. Сестри Тельнюк та група „Kozak System“ написали кліп „Повертайся живим“. Група „Тартак“ створила нове відео на пісню „Висота“ („Ніхто, крім нас“).

Не залишилися осторонь українські мистці, представивши численні мистецькі роботи на українських та зарубіжних форумах. Твори українських мистців, представлені на фестивалі сучасного мистецтва „Passion For Freedom“ у Лондоні, відображають російську агресію проти України – анексію Криму, війну на Донбасі та незаконне утримання українців у Росії.

І знову про письменників-волонтерів. Поетеса з Хмельницького Оксана Романів майже рік була на передовій лінії як лікар 1-го добровольчого шпиталю ім. Миколи Пирогова. Фізична обмеженість не заважає поетесі Оксані Радущин-

ПЛЕМ'Я ПЛАСТУНОК „ПЕРШІ СТЕЖІ“ влаштовує „ДЕННИЙ ТАБІР ПТАШАТ ПРИ ПЛАСТІ“

для дітей від 4 до 6 років, які володіють
(розуміють і говорять) українською мовою

- Дитина мусить мати закінчених 4 роки життя до 31 серпня 2017 р. Війнятків немає.
- Дитина мусить мати усі приписані щеплення.
- Дитина, яка склала Заяву Вступу до новацтва, не може брати участі в таборах для Пташат.

Табір відбудеться на Союзівці у двох групах:

- від неділі 25 червня до суботи 1 липня 2017 р.
- від неділі 2 липня до суботи 8 липня 2017 р.

У справі кімнат просимо порозуміватися прямо з Адміністрацією Союзівки:
SOYUZIVKA, P. O. Box 529, 216 Foordmore Road, Kerhonkson, NY 12446
(845) 626-5641; www.Soyuzivka.com; Fax: 845-626-4638

- Таборова оплата: \$150.00 (\$20.00 незворотні); оплата за два тижні 290.00 дол.
- Зголошення і таборову оплату (чек виписаний на Plast – Pershi Stezhi) надсилати до:

Mrs. Oresta Fedyniak, 2626 W. Walton Ave., Chicago, IL 60622

Tel.: 773 486-0394 (від 8:00 до 10:00 ранку)

- Реченець зголошень: **30 травня 2017 р.** • Після реченця не приймаємо зголошень.
- Лікарську посвідку НЕ пересилати з анкетною зголошення. Просимо передати при реєстрації.

КАРТА ЗГОЛОШЕННЯ НА ТАБІР ПТАШАТ-2017

Ім'я і прізвище дитини
по-українськи і по-англійськи

Дата народження

Адреса

Телефон E-mail

Просимо залучити посвідку дати народження дитини, яку вписуєте на табір перший раз

☐ від 25 червня до 1 липня 2017 р.

☐ від 2 липня до 8 липня 2017 р.

Величина таборової сорочинки дитини: ☐ 6-8,

☐ 10-12, ☐ 14-16.

☐ Залучую чек на суму \$.....

☐ Резервую кімнату на Союзівці

.....
ім'я і прізвище матері (подати дівоче прізвище)

Завваги

.....

.....

..... Підпис батька або матері

(Закінчення на стор. 15)

Авдіївка стала...

(Закінчення зі стор. 1)

на нескінченну канонаду і люди змушені ховатися у підвалах. Через пошкоджену лінію електропередачі тиждень не було світла. В Авдіївку везуть гуманітарну допомогу ледь не всі міжнародні благодійні фонди та добровольчі організації, які працюють в регіоні від початку війни. Але найбільша потреба – будівельні матеріали для відновлення помешкань.

Від 29 січня, коли озброєні сепаратисти почали наступ на підрозділи Збройних Сил України (ЗСУ) в Авдіївці, тут знайшли свою смерть 10 українських бійців, 66 було поранено. В результаті обстрілів міста загинуло дві місцеві мешканки та працівник Державної служби з надзвичайних ситуацій (ДСНС), було пошкоджено 133 приватних будинки і 25 квартир у багатоповерхових будівлях. У місті є газ та вода, лише 5 лютого вдалось відновити електропостачання.

„Путіна хочеться задавити!“

Сотні мешканців міста щодня збираються на авдіївському стадіоні – тут місцева влада облаштувала намети для обігрівання, за допомогою військових завезла армійські польові кухні та надала площу для гуманітарних організацій і добровольців.

Жителька Авдіївки Лариса Козлова приходить сюди щодня. Вона зі сльозами читає безкоштовну газету, яку всім роздають на вході. На запитання, чому вона плаче, Л. Козлова каже: „Путіна хочеться задавити! Коли ви скрутите йому голову? Півтора роки було тихо, я раділа – слава Богу, Україна тут!“ Тепер у її місто знову прийшла війна, а сепаратистські батальйони намагаються вибити ЗСУ з їхніх позицій.

Жінка щодня приходить до наметового містечка, аби поїсти гарячого, – на польових кухнях всім дають кашу та напої.

Л. Козлова каже, що її донька живе у Донецьку, адже має там квартиру. Виїхати звідти не може, бо боїться, що квартиру пограбують. „Я туди не їджу, не хочу. Ненавиджу цих „денеєривців“ (йдеться про тих, хто живе у так званих „ДНР“), – каже Л. Козлова і додає, що намагається не дивитися на телевизор – в Авдіївці працюють російські телеканали. „І цей покидьок Путін жене таку пропаганду! Коли бачу ці новини – плююся. Росія – агресор, зайняла чужу територію, у Путіна – всі ознаки фашистської країни“, – каже вона і знову починає плакати.

Таких проукраїнських громадян в Авдіївці небагато. Заступник міністра регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України Едуард Крутько, який за наказом міністра приїхав до міста у безстрокове відрядження, каже, що інколи місцеві дякують за гуманітарну допомогу, а буває, кажуть: „Не потрібна нам ваша отрута!“

Л. Козлова згадує 2015 рік, коли через обстріли не було світла та газу. Тоді місцева влада та служби порятунку були фактично відсутні, і люди замерзали у холодних будинках. Тієї зими через сильні морози замерзли кілька стареньких одиноких

пенсіонерів. Цього разу ситуація набагато краще, людям допомагає і влада, і добровольці. Але незадоволені все одно є.

У найбільшій черзі на стадіоні, яка вишукувалася до намету міжнародного благодійного фонду „Карітас“, дехто стоїть вже добу. Люди тримають місце в черзі навіть вночі, коли посилюються обстріли. Це дає більше шансів отримати гуманітарну допомогу – набір продуктів та побутових миючих засобів.

Дві жінки, що стоять попереду всіх, називають лише свої імена, але охоче пояснюють, чому вони тут. „У нас пенсія – 1,300 грн. (48 дол.), нам її не вистачає, бо в магазинах все дороге“, – каже одна із жінок, яка представляється Мариною.

Інша жінка, Ніна, жаліється на те, що дорослим нема де залишити дітей, поки доводиться чекати у черзі. „Мій онук посидів у наметі, а там так жарко, що йому стало погано, думаю, треба було б для дітей окреме місце облаштувати, аби вони тут не стояли“, – каже вона.

Жодних переговорів із сепаратистами

Окрім наметового містечка на авдіївському стадіоні, в районах міста облаштовують пункти обігрівання та пункти роздачі гуманітарної допомоги місцеві релігійні організації, як правило, протестанти і адвентисти.

Заступник міністра Е. Крутько каже, що в разі потреби можна розгорнути в Авдіївці ще чотири-п'ять наметових містечка. Е. Крутько відповідає за постачання тепла і води у будинки. Він приїхав сюди з Києва на початку минулого тижня і радіє відрядженню. „Я б тут залишився, – каже він. – Знаєте, чому? Бо тут є те, чого немає в Києві – не треба нікого підганяти. Кожен в адміністрації міста знає свою роботу“.

Голова військово-цивільної адміністрації (ВГА) Павло Жебрівський від початку загострення теж перебуває в Авдіївці. У кабінеті посади міста тепер розташований координаційний штаб. Завдяки зусиллям багатьох служб протягом тижня було підключено 24 пересувні генератори біля таких соціально значимих об'єктів, як школи, лікарня, облаштували 11 пунктів обігрівання. З 29 січня місцевою владою було вивезено понад 250 людей, дітей та батьків. Їх відправили у санаторій розта-

Гуманітарна допомога в Авдіївці (Фото: Яна Седова)

шованого у 100 кілометрів від Авдіївки Святогорська.

Минулого тижня працювала лише одна школа із семи, де є сховище на випадок обстрілів. На заняття ходили трохи більше ніж 250 дітей, каже П. Жебрівський. Загалом у місті живе 2,000 дітей різного віку.

В Авдіївку також приїхали військові капеляни, в штабі зазначають, що це – величезна психологічна допомога для людей.

Весь минулий тиждень найбільшою проблемою тут була відсутність електроенергії. „Для цього потрібна тиша, але ж вони (сепаратисти) постійно гатять по місту“, – каже П. Жебрівський.

В Авдіївці працюють представники Організації безпеки і співпраці у Європі (ОБСЕ) і група спостереження Спільного центру з контролю і координації питань припинення вогню (СЦКК), в складі якої є російські офіцери. „Якщо немає письмової гарантії російського генерала, людей (ремонтників) ніхто не буде відправляти на смерть“, – пояснює П. Жебрівський.

Втім, підступність мала місце і коли такі гарантії надавались. І бригади ремонтників все одно обстрілювали. Відновити електроенергію вдалося великими зусиллями лише 5 лютого.

П. Жебрівський каже, що російська сторона всіляко підштовхує до переговорів із сепаратистами. „Але ми із „курчачими полковниками“ розмовляти не будемо“, – каже П. Жебрівський, називаючи „курчачим полковником“ провідника „ДНР“ Олександра Захарченка, бо сепаратист до війни торгував курятиною.

Авдіївський „Коксохім“

Тепло у будинки міста весь минулий тиждень надавав Авдіївський коксохімічний комбінат, де працює 4,000 людей. За весь час війни завод обстрілювали понад 300 разів, не менш 50 працівників були поранені, дев'ятеро – смертельно.

„Коксохім“ не може працювати без електроенергії, але у випадку надзвичайних обставин може перейти на природний газ. Саме газ підтримував роботу заводу і обігрівав будинки людей. Але його запаси обмежені, а електромережу можуть знову пошкодити будь-якої миті.

„Якщо так станеться і газ скінчиться, Авдіївка замерзне разом із нами, – говорить директор „Коксохіму“ Муса Магомедов. – Опалення для міста не буде, людей доведеться відразу евакуювати“.

Слово „евакуація“ в координаційному штабі воліють не говорити. Але на цей випадок готові одночасно вивезти понад 4,100 осіб, це приблизно четверта частина населення міста. Втім, навряд доведеться вдаватися до масового вивозення, бо чимало людей тікали з міста від війни, але потім повернулися назад. Вони кажуть, що вже наїздилися і готові терпіти все – і холод, і обстріли. Аби тільки у себе вдома, в своїх стінах.

Яна Седова – журналістка з Києва, з грудня 2014 року написала низку репортажів із зони проведення антитерористичної операції (АТО) для різних засобів масової інформації в Україні та в США (The Ukrainian Weekly). За свої репортажі з зони АТО отримала відзнаку Національної спілки журналістів України, медаль „Незалежність“.

Культура – наш...

(Закінчення зі стор. 14)

ській теж бути на передовій. На передовій волонтерській. Організувала й очолила „Подільську мистецьку сотню“. Завдяки зусиллям О. Радущинської для українських вояків збиралася численна матеріальна допомога, а ще ж на її плечі лягли організаційні питання, пов'язані з виступами мистців не лише у шпиталях, а й на передовій лінії.

А що ж провладні політики? Яким є їхнє ставлення до поетів, письменників-волонтерів? А ніяке. Цілковите ігнорування.

Як слушно зауважує голова Хмельницької обласної письменницької організації Василь Горбатюк, „перемога виконується, утверджується нашими воїнами, волонтерами. І... мнеться, жмакається, слиниться владою“.

Як зазначив голова Національної Спілки письменників Михайло Сидоржевський, „нині в деяких середовищах говорити про підтримку національної культури вважається – в кращому разі – ознакою поганого тону. В гіршому

– це нібито свідчить про культурну відсталість і неспроможність мислити категоріями модерного XXI ст. з його філософією ринку, приналежності й успіху. А господарі деяких високих кабінетів вважають національні творчі спілки продуктами сталінської епохи, які мають померти голодною смертю“.

Звісно, до сучасних творчих спілок може бути багато претензій. Без сумніву, вони потребують оновлення, наповнення конкретними справами і якісним змістом. Утім, ніхто не буде заперечувати, що волонтерська робота письменників свідчить про те, що творчі спілки потрібні суспільству. Зрештою, творчі організації існують в усіх європейських країнах. У багатьох з них – декілька.

А у Словаччині і Швеції існують не лише письменницькі організації, а й літературні фонди. До прикладу, у Франції діють дві громадські письменницькі організації, які фінансуються з державного бюджету. На Спілку письменників Румунії витрачається більше грошей, ніж українська держава витрачає на всю культуру. У Словаччині письменник може звернутися до літературного фонду, взяти на рік гроші і про-

тягом року писати роман. І не жебрати по скробагатах, як це змушений робити український письменник в рідній окраденій державі.

Нині письменники написали чимало творів про героїв війни з московським окупантом, проте оприлюднити їх можуть лише поодинокі щасливці. У шухлядах припадають пилом рукописи, вкрай важливі у наш час безкомпромісної боротьби з московським ворогом. А хіба не на часі вихід антології „Крим, який ми любимо“, що її планувала видати у 2015 році упорядник видання, старший науковий співробітник Інституту літератури ім. Т.Г. Шевченка Людмила Тарнашинська? Причина банальна – брак грошей.

Словом, кожен займається своєю справою: владці безбожно намагаються дократати Україну; добровольці – рятувати, примудряючись допомагати захисникам України. Гуманітарна політика, яка мала б бути стратегічним чинником національної безпеки, лишається на маргінесі.

Наталія Осипчук – письменниця, член Національної Спілки письменників України, Київ.

Клуб „Холодний Яр” відзначив своє 20-річчя

Олександр Вівчарик

КИЇВ. – 22 січня в Інституті українознавства відбулася Третя конференція Історичного клубу „Холодний Яр”, присвячена 20-річчю його створення. На урочистості запросили мистців, письменників, науковців, народних депутатів і Генерального прокурора України Юрія Луценка. Символічно, що 20-річчя клубу припало на 100-річчя Української революції.

Президентом клубу незмінно є його засновник Роман Коваль. На час заснування клубу він був досить відомим, хоч і молодим політиком, автором кількох публіцистичних книжок і редактором газети „Незборима нація”. Сьогодні він академік Академії наук вищої освіти України, лавреат літературної премії ім. Михайла Стельмаха, Народної Шевченківської пре-

мії 2013 року, премії Фонду Тараса Шевченка 2013 року.

З лікаря він став політиком і відкрив українцям майже забутий ними пласт історії. З-під його пера вийшло понад 30 книг, кожна з яких стала явищем. Р. Коваль запалив дослідницькою роботою усіх членів клубу. Вони видали сотні наукових праць, досліджень, підручників, художніх книжок. А ще ж були десятки споруджених пам'ятників і пропам'ятних дошок, тисячі зустрічей з читачами по всій Україні, наукових конференцій, круглих столів. І не лише в Україні. Р. Коваль представляв свої книги разом з дослідником і письменником Віктором Моренцем у Перемишлі, Празі, Мюнхені та Будапешті.

Розпочалася історія клубу 3 січня 1997 року, коли було проведено установчу конференцію. За три роки до того Р. Коваль прочи-

тав книгу Юрія Горліс-Горського „Холодний Яр” і захопився темою визвольної боротьби українського народу, повстанського руху. У 1994 році подав проект резолюції „Увічимо пам'ять холодноярських героїв”. Наступного року на місці останнього бою головного отамана Холодного Яру Василя Чучупаки було встановлено пам'ятний знак.

28 жовтня 1995 року в холодноярському селі Мельники розпочалося перше урочисте вшанування героїв Холодного Яру. Як сказав Р. Коваль, настав час національного просвітлення. Саме для його утвердження він і організував за два роки одно-йменний клуб.

Про все це згадували на урочистостях члени клубу і гості. Вони переобирали на наступний період керівником Р. Коваль, прийняли звернення до Президента України Петра Порошенка, Міністра оборо-

ни Степана Полторака та начальника Генерального штабу Віктора Муженка, в якому висловили стурбованість тим, що у війську майже відсутнє патріотичне виховання бійців, засноване на українських військових традиціях.

Генерального прокурора України Ю. Луценка члени клубу тепло вітали за допомогу в реабілітації холодноярців, учасників повстанського руху. Ю. Луценко пообіцяв сприяти проходженню через Верховну Раду окремого закону щодо реабілітації героїв доби УНР.

Особливого урочистого настрою додали виступи сучасних кобзарів, членів клубу Тараса Силенка, Василя Лютого, Тараса Компаніченка й інших. А легендарний гурт Компаніченка „Хоря козацька” виконав кілька різдвяних та сквородинських пісень-псалмів, які вдало впилися в атмосферу конференції.

Президент Історичного клубу „Холодний Яр” Роман Коваль. (Фото: Олександр Вівчарик)

У президії конференції командир окремої штурмової сотні „Карпатська Січ” Олег Куцин і донька Президента Української Головної Визвольної Ради Кирила Осьмака, науковець і письменниця Наталія Осьмак.

Генеральний прокурор України Юрій Луценко.

Якими є реальні...

(Закінчення зі стор. 4)

на самих підприємствах.

Багато компаній ІТ-галузі пропонують програми стажувань, в ході яких талановиті і старанні молоді люди можуть отримати необхідні знання, яких не дають університети.

Це дозволяє тим, хто успішно пройшов таке стажування, влитися в частину команди або принаймні підвищити свою кваліфікацію. Подібні стратегії існують і для інших професій — менеджерів, юристів, журналістів, економістів.

Формування професійної команди значно підвищує ефективність компанії і дає їй можливість збільшити не тільки власний прибуток, а й впливати на ринок завдяки високим стандартам якості продукту та організації робочого процесу.

Формування касти топ-менеджерів і ринкові умови праці в державному секторі зможуть дати

результати всій країні. Це дозволить вплинути на глобальну ситуацію у сфері трудової міграції в Україні, створювати робочі місця і підвищувати рівень життя.

Добрим прикладом того, як професійні кадри змінюють життя країни, є державні закупівлі. Ініційована громадським сектором реформа вилилася в систему електронних закупівель і завоювала нагороди на престижних світових конкурсах.

Створений з команди професійних закупівельників Центральний закупівельний майданчик (ЦЗО) буде співпрацювати з підприємствами, які проводять закупівлі, але не здатні оплатити працю штату фахівців з закупівель.

В результаті співпраці з ЦЗО закупівлі підприємств перейдуть в руки експертів, що допоможе ефективніше витратити гроші. Розумний підхід і професійна аналіза закупівельної потреби дозволить знизити суму закупівлі до 40 відс.

Глобальна проблема відпливу кваліфікованої і некваліфікованої робочої сили з України — значно серйозніша загроза, ніж виглядає на перший погляд. Ігнорування цієї проблеми може завдати непоправної шкоди українській економіці.

Завдання, яке слід вирішити українському уряду, надзвичайно складне. Однак, усякий шлях починається з маленького кроку, і зробити його слід уже зараз, залучаючи і створюючи професійні кадри для роботи в Україні на її користь.

„Економічна правда”

Олексій Щербатенко – економіст, партнер з розвитку бізнесу IT-Enterprise, Київ.

Однобока ...

(Закінчення зі стор. 1)

Україна відновили свої незалежні держави, при цьому з новою силою, ще глибше усвідомивши доленосну історичну істину, що без незалежної України не буде незалежної Польщі. І нічого не значить двічі почуте від України, за Леоніда Кучми і за Віктора Ющенка, – „прощаємо і просимо прощення”. Україна, менш європейська, ніж Польща, виказала себе в гуманістичному сенсі європейщиною, ніж Польща.

Не виходячи з кола антиукраїнських упереджень, партія „Право і Справедливість” домоглася постанови Сенату про „вшанування жертв геноциду здійсненого українськими націоналістами щодо громадян Другої республіки в 1939-1945 роках на південно-східних територіях Польщі”. Колись історики, попросивши в Бога чистих сердець, з'ясують цю продиктовану польським гонором неправду. Бо визвольна боротьба українців проти жорстокої антиукраїнської політики тодішньої польської держави аж ніяк не підпадає під визначення „геноциду”.

Замість дочекатися історичної об'єктивності, „Право і Справедливість”, свідомо чи несвідомо, допомагає Кремлеві накидати решті Європи образ агресивного українського націоналіста.

Й от уже під час грудневого „Маршу орлят” в Перемишлі його учасники вигукували: „Смерть українцям!”. І державна влада, тобто верхівка „Правди і Справедливості” на цю антиєвропейську провокацію не відгукнулася. Хоч це сталося буквально через декілька днів після під-

креслено миролюбної візити Президента України Петра Порошенка до Варшави.

Не слід так небезпечно експериментувати з майбутнім. Польща і Україна – не просто сусіди, їхнє взаєморозуміння – одна з великих заповорок миру і безпеки на сході Європи. Миру і безпеки, що їх усіма силами намагається підважити путінська Росія. На наше щастя, в Польщі дуже багато людей, і не тільки в політикумі, розуміють це.

Закінчимо уривками з розважливої статті колишнього Посла Польщі в Москві Катаржини Пельчинської-Наленч в авторитетній варшавській газеті „Rzeczpospolita”:

„...Розпад української держави став би катаклізмом, який призвів би до хаосу і поставив би під питання всі основи європейської безпеки. Польща також повинна робити все можливе, щоб не допустити віддалення України від Євросоюзу або появу ситуації, в якій ідентичність української держави і народу будувалися б на протиставленні до Польщі і Європи... Для наших стосунків має велике значення, чи громадяни України почуваються в Польщі шанованими і в безпеці чи зацькованими і приниженими. Тому принципово важливо викоринити усі провокації, які можуть призвести до польсько-українського етнічного конфлікту. Тут в жодному разі не йдеться про обмеження навіть найскладніших історичних дискусій, а йдеться про недвозначно жорсткий осуд популістських і націоналістичних ексцесів, як от нищення пам'ятників чи спалення прапорів...”

Отже, є інша, зовсім інша Польща, ніж Польща партії „Право і Справедливість”. І це дає нам надію.

ПРАЦЯ

Пошукуємо жінку на 3 дні на тижень по догляду за старшою жінкою в East Brunswick, NJ. Просимо телефонувати на число **973-448-9445**

ARKA

Вишиванки, хустки, нитки, тканина до вишивання, рушники, коралі, пояси, кераміка, різба
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: 212-473-3550

Навіщо Путінові...

(Закінчення зі стор. 3)

Це дуже логічна поведінка з точки зору інтересів В. Путіна. Крім того, ситуація, як в Авдіївці – це загальна технологія російських спецслужб: створювати нестійкі, нестабільні точки, щоб керувати процесами навколо них.

Найстрашніше для В. Путіна з Україною, санкціями, з Сирією – це ізоляція, яка призвела до того, що Росія вже не в „G-8“, до того ж, – не є учасником міжнародного процесу. Його рішення – це рішення хулігана на міжнародному майданчику. Звичайно, вони не підтримуються ні західним співтовариством, ні іншими державами. Але створюють привід для занепокоєння, і головне, що йому потрібно – привід для переговорів.

Є таке правило, воно часто вимовляється, але в реальності ніколи не виконується: держава не веде переговори з терористами. В. Путінові треба бути дуже небезпечним терористом, тоді з ним починають хоч якісь переговори. Він загострює ситуацію, щоб зайняти позиції переговорника. Не провідника великої світової держави, а простого теро-

риста, який починає загрожувати Україні, зі слабеньким натяком на інші прилеглі регіони.

Ця штучно створювана напруженість змушує відповідальних провідників намагатися якось домовитися. Ось, наприклад, Північна Корея проводить ядерні випробування, але швидко заспокоюється, коли їй пропонують мішки з рижом. Така ж ситуація і з В. Путіним. Але для нього – це не мішки з рижом, а можливість залучення інвестицій, якісь політичні питання.

У випадку з В. Путіним європейці вже порушили правило про те, що не можна вести переговори з терористами, порушили ще під час грузинської війни. Була звичайна терористична операція – перетин кордонів сусідньої держави, наступ на Тбілісі, бомбардування невійськових об'єктів. Тоді уклали політичну угоду „Медведева-Саркозі“, яка передбачала виконання якихось умов, що Росія, звичайно, не виконала. Війська відвели, але частина територій Грузії окупована.

Це було не тільки помилкою європейців, але і адміністрації Президента Барака Обами, який зі звичайним терористом спробував укласти угоду, яку назвали „перезавантаженням“. Але ця політична уго-

да, точніше – спроба, ніякої вигоди ні США, ні європейцям не принесла. А навпаки – фактично провокувала Росію на подальшу агресію.

Мінські домовленості, в яких Росія намагається виступати в ролі спонсора, агресора, відвертого бандита і в ролі посередника – це угода з терористом. Українському керівництву треба розуміти, що новій адміністрації Білого Дому глибоко байдужа ескаляція на Донбасі. Їх хвилюють внутрішні економічні, політичні питання. Тим більше, що зараз виникло протистояння і нестабільність у самих США.

І для Європи ситуація з Україною, Донбасом і Кримом – дуже дрібна. Керівництво України не має розраховувати, що прийде добрий дядько і почне викручувати руки В. Путінові, вимагати від нього припинити агресивні дії в Авдіївці. Українському керівництву треба звертати увагу на те, що відбувається, повертати увагу західного співтовариства, проводити розслідування, робити політичні заяви, залучати експертів та спостерігачів, починати судові процеси у зв'язку з цією агресією і військовими злочинами (ці слова уже раніше прозвучали).

Росія здійснює військові злочини: ми чуємо це від Генерального секре-

таря ООН, від Міністра закордонних справ Великобританії, але не чуємо цих слів від Президента України.

Або він вимовляє їх не досить наполегливо. Немає пошуку інших форматів, крім Мінська. Немає конференцій і обговорень цього, немає в достатньому обсязі інформації про те, що відбувається. Треба встановлювати камери, запрошувати журналістів, показувати і розповідати. Але цього ніхто не робить. Зусилля перетворюються в тиху війну. Робити треба дуже багато, а робиться недостатньо. Таке враження, що в адміністрації Президента України якийсь спазм, їм не до цього.

У результаті ми маємо катастрофу в двох сенсах – агресія Росії і бездіяльність, непрофесійність українських політиків, адміністрації Президента України. Видно, що вони вичавлюють здорові сили тих, хто намагається щось зробити. Однаковою мірою завдають шкоди Україні зовнішні сили і бездіяльність або злочинна діяльність внутрішніх.

„Газета по-українськи“

Костянтин Боровий – російський політичний діяч, опозиційний до путінського режиму, Москва.

ЦРУ: УПА поранила...

(Закінчення зі стор. 5)

Автор аналітики звертає увагу на те, що УПА воювала не лише за незалежність України, але й за волю пригноблених народів. Вище командування повстанців формувало окремі автономні підрозділи з представників різних національ-

ностей, які лише узгоджували свої тактичні та оперативні дії з УПА.

На території східної Волині підпільники організували конференцію поневолених народів Східної Європи та Азії. Видавали листівки різними мовами та агітували проти більшовицького імперіалізму.

Автор донесення розмірковує, що це не могло суттєво вплинути

на ситуацію, але водночас нагадувало сніжний клубок, що, рухаючись, міг перетворитися на лавину: „Радянську диктатуру поранили в її Ахіллесову п'яту – невирішені національні проблеми та соціальні суперечності“.

Більшовицький режим створив Радянський Союз і тим самим врятував від розпаду Російську імперію, але не зміг у перспективі

протистоятися національній ідеї. Йому не допомогли ані терор, ані інші методи. Цю тезу підтвердили наслідки Другої світової війни та сутність СРСР, – йдеться у звіті ЦРУ від 1952 року.

Через 40 років українці підтвердили висновки американського аналітика.

„Bi-Bi-Ci“

Це найкраще місце для збереження ваших ощадностей!

Інтернет: www.sumafcu.org

Завантажте наш мобільний додаток для зручності контролю за рахунками!

Шукайте **SUMA FCU Mobile**

- Депозит чеків
- Перегляд балансів та історії транзакцій
- Перекази між рахунками та оплата позичок
- Оплата рахунків та більше

Телефонуйте 914-220-4900.

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA

E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936

E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг'Валі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфордї

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

E-mail: newhaven@sumafcu.org

Конференція розглянула...

(Закінчення зі стор. 13)

оптимістичним висновком про не відмирання української емігрантської літератури в Канаді, а її трансформацію: навіть в англійській творчості на українські теми зберігається духовна спадщина українців.

Доповідь д-ра Томаса Приймака (Торонто) була виголошена англійською мовою і мала назву „Ukrainian DP Folklore: A Neglected Legacy”. Д-р Т. Приймак звернув увагу присутніх на те, що переважна більшість існуючих досліджень фолкльору українських емігрантів відноситься до періоду перед Першою світовою війною. Тим не менше, вивчення фолкльору по Другій світовій війні заслуговує також на пильну увагу дослідників, оскільки він відбиває значні зміни у побуті, життєвому досвіді, ментальності українців. Зокрема, на відміну від піонерів, що оселялися на незайманих землях і перетворювали їх на успішні ферми, наступні емігранти селилися переважно в містах, а їхній міський фолклор набував інших форм і жанрів. Так, виникають численні поговірки, приповідки, прислів'я, анекдоти, що сповнені їдкої сатири на сталінський режим та советську окупаційну владу в Україні. Т. Приймак навів кілька типових прикладів таких примовок, які він дотепно переклав англійською мовою. Деякі з них він записав ще у 1970-их роках, коли студіював в Торонтському університеті: „Ні корови, ні свині, тільки Сталін на стіні”, чи „Нема хліба, ані сала, бо совєцька власть настала”. На думку д-ра Т.

Приймака, фолклорна творчість покоління політичної еміграції, що масово приїхала до Канади після Другої світової війни, незаслужено занедбана і повинна стати предметом вивчення сучасних дослідників.

Цікаву сторінку минулого Канади висвітлив проф. Богдан Небеско (Сейнт-Кетеринс) у доповіді „National Film Board of Canada та українці під час Другої світової війни”. Національна рада кіно Канади, що на зміну урядовому відділу кіно була створена 1939 року, відіграла велику пропагандистську роль під час Другої світової війни та випустила близько 500 фільмів з цією метою. Першим її директором став засновник документального кіно в Англії та й в усьому світі Джон Гірсон (по війні його звинувачували в шпигунських зв'язках з СРСР).

Оскільки українці в той час склали другу після німців етнічну групу в Канаді (майже 306 тис. осіб), Рада приділяла їм велику увагу і зняла три документальні стрічки, що відображали життя, побут і культуру канадських українців. Так, 1942 року вийшов фільм „Українські зимові свята”, а 1943 року – „Український танок” і „Нова батьківщина на Заході” (New Home in the West). Проте, що цим фільмам приділялося велику увагу, свідчить той факт, що всі вони були зняті в кольорі – на той час дуже коштовна річ. На жаль, на роль режисера перших двох фільмів була запрошена Лора Бовлтон, етномузиколог і орнітолог, що не мала жодного досвіду в ділянці кіно, тому стрічки є низької якості. Третій фільм, який зняв Далас Джонс, справляє

краще враження. Ці документальні стрічки показували перед початком художніх фільмів з виразною пропагандистською метою: вони закликали українських хлопців вступати до канадської армії.

Доповідь проф. Мирослава Шкандрія (Вінніпег) була присвячена мистецтву Романа Ковалю. Живописець, скульптор, вітражист та майстер мозаїки Р. Коваль зробив величезний внесок у розвиток культури західної Канади, та, на жаль, покищо немає жодного дослідження про нього англійською мовою. Він народився в 1920 році в галицькому селі, і, як і тисячі його співвітчизників, під час війни опинився в Німеччині. Власне там, в таборах, він навчався у Сергія Литвиненка та Едварда Козака. По приїзді до Канади працював в крамниці Hudson Bay і там почав продавати свої керамічні скульптурки, серед яких великий успіх мав „Козак Мамай”.

Як майстер монументальної скульптури, Р. Коваль залишив багато визначних пам'яток у провінціях західної Канади.

Однак, мабуть, найбільше уславився він своїми церковними вітражами та мозаїками, що справді модернізували давню візантійську традицію та гармонізували її з сучасним архітектурним простором. Ці чудові твори мистця можна побачити в багатьох церквах Манітоби, Саскачевану та Альберти, зокрема, у монастирі Сестер Службниць в Мондер (Альберта), Українській католицькій церкві Богородиці в Мавнтен Лейк (Манітоба), а особливо у церквах Вінніпегу: церкві Покрови, церкві св. Андрея, та церкві св. Михаїла, де весь величний ансамбль внутрішньої оздобы був створений Р. Ковалем. Він не малював на склі: він творив вітражі з комбінацій різнокольорового скла. Його композиції випромінюють оптимізм, любов і великодушне розуміння людської природи.

На жаль, зазначив проф. М. Шкандрій, доля приватної колекції мистця, що по його смерті зберігається у його вдови, знаходиться під загрозою: досі не знайшлося організації, яка б зайнялася її збереженням та відкриттям для широкої публіки.

Доповідь „Українська душа Василя Курилика” Христі Стоділки-Цурковської була присвячена питанню української ідентичності самобутнього канадського художника. Незважаючи на загально-канадське визнання, В. Курилик ніколи не зрікався свого українського коріння.

Завершила конференцію Галина Костюк доповіддю „Кланялися вам три України – Василя Софроню-Левичького та Мирона Левицького”. В. Софронів-Левицький був письменником, перекладачем, журналістом, громадським діячем, що розпочав діяльність у міжвоєнному Львові, а як журналіст-публіцист найповніше проявив себе вже в Торонто, де дописував до газети „Новий Шлях” в 1960-1970-их роках. Власне, для читачів „Нового Шляху” написав він серію репортажів про українців Югославії, Чехословаччини та Польщі, яку під назвою „Кланялися вам три України” видав пізніше окремою книжкою. Його документальні зарисовки відрізняються тонкою спостережливістю, майстерністю викладу, дотепністю та гумором, а водночас болем за долю українських меншин в країнах комуністичного режиму.

Титульну сторінку до цієї книги, як і до двох інших книг В. Софроню-Левичького, створив відомий графік М. Левицький – майстер лінії, естетика якого закорінена в найкращих традиціях українського орнаментального мистецтва. Три стилізовані квітки у горішній частині обкладинки (символ трьох України?) доповнені в долішній частині стеблами та листям. Біле тло увиразнює червону та рожеву барву делікатного рослинного орнаменту.

Книга „Кланялися вам три України” є не лише промовистим свідченням свого часу, а й талановитим витвором співпраці двох українських майстрів – письменника і художника.

Конференція викликала значний інтерес у слухачів, які мали до доповідачів багато запитань і з зацікавленням оглянули виставку мистецьких праць В. Курилика та книжок українсько-канадських письменників, організовану Галиною Остапчук і М. Траф'яком.

DNIPRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA

INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanalt@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ • АВІА

Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів. Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку. Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний” з каталога

вміст пакунка:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
оля - 1 гальон, тушонка - 3 ф., салями - 3 ф.,
родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ШЦІРА І СЕРДЕЧНА

Our services are available

anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами на цвинтарі в С. Бавнд Бруку і перенесенням тлінних останків з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в **BRONX, BROOKLYN, NEW YORK** і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568

Як Московський...

(Закінчення зі стор. 11)

крито кримінальні провадження за ст. 110 (посягання на територіальну цілісність і недоторканність України), ст. 111 (державна зрада) і ч.1 ст. 294 (масові заворушення) Кримінального кодексу України. С. Юрченко ще до анексії Криму розповідав журналістам, що українська прокуратура відкрила проти нього кримінальні справи за звинуваченням в підготовці проросійських бойовиків.

„В лютому-березні 2014 року при координації представників російської розвідки, використовуючи можливості підконтрольних йому громадських структур громадянин Ю. організував і брав безпосередню участь у сепаратистських заходах на території Криму, в тому числі у силових акціях з захопленням російськими диверсійними групами українських військових частин, управлінь органів влади Криму“, – розповідала на брифінгу у Києві тодішній керівник прес-центру СБУ Марина Остапенко.

Відомо також, що табір „Крим-Січ“ продовжили організовувати і після того, як відбулася незаконна анексія Криму. Медія повідомляють, що в 2014 році в таборі взяли участь також діти з Росії і Білорусі, а відкрили табір представники Бахчисарайської організації російської партії „Родина“. Табір мав три підрозділи: морська піхота, прикордонники і повітряний десант.

Загалом, для України культура православних військових таборів чи клубів є чужою. Як пояснив голова Інформаційного управління УПЦ КП Владика Євстратій Зоря, україн-

ські церкви співпрацюють більше зі скавтськими організаціями, найбільшою з яких є Пласт.

„Пластові організації не вважаються організаціями, які займаються військовим вихованням. А те, що робиться в Росії, це нагадує Радянський Союз, де свідомо готувалася жива сила для військових організацій“, – вважає Владика Євстратій. Він підкреслив, що УПЦ КП організовує для дітей виключно духовно-відпочинкові табори, але про жодні військові табори не може бути й мови.

„Вони можуть називати себе як завгодно, хоч табір Господа Ісуса Христа, але насправді це має таке саме відношення до православ'я, як російська військова діяльність на Донбасі має відношення до миротворчості“, – пояснив єпископ.

Розкритикував православні військові табори і помічник колишнього глави УПЦ МП Володимира (Сабодана) Митрополит Олександр Драбинко, який підтримує організацію патріотичних таборів, але зазначає, що використання зброї неприпустиме.

„Патріотичне вихання діти повинні мати: ти виростеш, ти майбутній чоловік, ти майбутній батько, ти захисник вітчизни. Це завжди культивувалося і підтримувалося Православною Церквою. Інша справа, коли виховується ненависть до інших, це фактично розвивається неонацизм“, – пояснив митрополит. Він досить різко висловився про поїздки українських дітей на згаданий православний військовий табір у Росію. „Якщо діти з Горлівки їдуть на територію іншої держави, то їх виховують в інтересах цієї держави“, – зазначив митрополит.

Директор Релігійно-інформаційної служби України Тарас Антошевський, який є визнаним в Україні

релігійним експертом, розповідає, що серед духовенства в Росії доходить до того, що „священники шийють собі рясни з військової тканини“.

„Для нації, яка готується воювати і готується бути агресором, для неї і військово-церковний табір, напевне, є нормальним. Але питання чи можуть українські діти брати участь в таких таборах і хто їх туди відправляє, це напевне, вже питання до СБУ. Якщо частини УПЦ МП з окупованих територій займаються такими речами, то є питання до цілої Церкви“, – переконаний Т. Антошевський.

Віктор Єленський, релігієзнавець, народний депутат України, голова підкомітету з питань державної політики у сфері свободи совісті та релігійних організацій Комітету Верховної Ради України з питань культури і духовності, зауважив: „УПЦ МП в Україні позиціонує себе як Церква, яка об'єднує схід і захід, а в Росії вони, не прикриваючись, виступають за російські збройні сили, за російську зброю і так виховують цих дітей. УПЦ МП відповідальна за те, що вона, бачачи все це, бачачи позицію Московської Патріархії і ролі Росії взагалі, а Московської Патріархії зокрема в розпалюванні війни, ніколи не знайшла слів критики на адресу РПЦ, але дуже багато знайшла слів критики на адресу української влади і українців, які беруть зброю в руки і захищають свою батьківщину. УПЦ МП відповідальна за те, що вона грає по сценарію з Москви. В нас є випад-

ки, коли можна було б висунути звинувачення конкретним особам з числа священослужителів Московського Патріархату, зокрема тим з них, які намагалися в Україні зірвати мобілізацію після початку російської агресії на сході України. Цього не було зроблено і такими речами повинна займатися СБУ. Я думаю, що вона займається цим питанням, але очевидно, що недостатньо. Якщо б Українська Православна Церква організовувала такі табори на території України, то ясно, що ці табори були б заборонені“.

Відомий блогер Сергій Іванов: „Вони [Російська Федерація] перетворюються на Північну Корею. Якщо подивитися, то там [в Росії] можна побачити те саме: культ зброї, постійний образ ворога, культ вождя Путіна, до якого мріють навіть доторкнутися. РПЦ МП в даному випадку виступає як агітаційна структура, яка додає додаткового змісту. Ця гібридна світоглядна парадигма є непростим парадигмою держави, а має ще й сакральний підтекст: „Ти можеш піти вбити будь-кого, якщо це відповідає інтересам Росії, то Бог простить“. Я можу констатувати, що ми є свідками того, як народився і зміцнюється новий православний фундаменталізм“.

Тетяня Шнайхер – журналіст, парламентський кореспондент, політичний оглядач, за освітою магістр богослов'я, Київ.

Ділимося сумною і болючою вісткою, що 3 січня 2017 року в Торонті відійшов на Вічну Ватру наш найдорожчий Дружина, Батько, Дідуньо, Брат, Вуйко, Швагер

св.п.

**інж. Ярослав Василь
СОКОЛИК**

народжений 17 квітня 1925 року у Львові.

Похоронні відправи відбулися 10 січня на цвинтарі Парк-Лон в Торонті.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – Оксана
син – Всеволод
син – Ігор з дружиною Дебі в Брамptonі
внуки – Андрій, Данило і Катруся
брат – Богдан Роман з дружиною Марією у Варшаві
швагер – Юрій Шанта з донькою Людмилою
племінники і племінниці:
– Януш, Рената і Михайло Соколики у Варшаві,
Оля Левкович, Ніна Кучма, Галя Басараб і Ліда
Бойчишин у Львові, всі з родинами в Канаді, Польщі
та Україні

родина і друзі в Канаді, Україні, Польщі та в інших країнах світу

Вічна Йому пам'ять!

Пожертви «замість квітів»:

- Стипендії студентам Національного Університету „Острозька Академія“:
Foundation of the Encyclopedia of Ukraine,
296 Mill Rd, Suite F1, Toronto, ON M9C 4X8
- Ukrainian Canadian Research & Documentation Centre
620 Spadina Ave., Toronto, ON M5S 2H4

Поминаємо в 40-ий день відходу у Вічність св. п. Ярослава Соколика 18 лютого в Церкві св. Миколая в Торонті о год. 3:00 по пол., у Варшаві та у Львові.

У ДРУГУ ДУЖЕ БОЛЮЧУ
РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
НАШОЇ ДОРОГОЇ МАМИ

св. п.

СОФІЇ СКОП

котра відійшла у вічність

16 лютого 2015 року,

в Сан-Дієго, Каліфорнія,

просимо друзів згадати Покійну у своїх молитвах.

дочки ВІРА з чоловіком БОГДАНОМ КНЯГИНИЦЬКИМ
НАДІЯ з чоловіком ПЕТРОМ ШЛІХТОЮ

З глибоким жалем і смутком ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що 27 березня 2016 року в Lubbock, Texas, на 91-му році життя відійшла у вічність наша дорога Мама, Бабця, Сестра і Тета

св. п. Софія Тарабань

народжена 22 жовтня 1924 року в селі Цетуля на Засяні, членка УПА „Зонка“, працювала в жіночій сітці на терені Ярославщини, перейшла до Американської зони Німеччини у 1948 році, а звідти переїхала з чоловіком Миколою Тарабанем – сотенний УПА „Туча“ – на постійне перебування до США.

Похоронні відправи відбулися 9 квітня 2016 року в Українському католицькому Соборі свв. Володимира і Ольги, а відтак на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаго, Іллиной.

У смутку залишилися:

сини Орест, Роман з дружиною Бет, Михайло з дружиною Кеті.
внуки Оріон, Ешлі, Кейті, Лавра, Ліндсі і Мер'ян.
сестра Ольга Дзюк
племінник Богдан Дзюк з дружиною Христиною та синами Андрієм і Маркіаном
племінниці Ірка Дзюк, Мирося Дзюк з чоловіком Вільям Гюбер та дітьми Юстином і Надею.
ближча і дальша родина в Україні, Польщі й Америці.

Вічна їй пам'ять!

*Подбайте про Ваше завтра
вже сьогодні!*

*Відкрийте пенсійний рахунок,
щоб забезпечити своє майбутнє.*

3.30% АРУ*

Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. доларів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

Вигідно розташовані філії:

КЕРГОНКСОН:
6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:
226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097

АСТОРИЯ:
32-01 31st Street
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458

ЛІНДІНГІРСТ:
225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfreliancenyc.org

ІНТЕРНЕТ:
www.selfreliancenyc.org

**Поза Нью Йорком дзвоніть
безкоштовно:**

*АРУ - Відсотки у річному відношенні з нараховуваною дивідендою. Дивіденда - 3.25% нараховувана денно може бути змінена без попередження.